

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Introduction

This profound discourse by the Mitteler Rebbe, Rabbi Dovber Schneuri (1773–1827), second Rebbe of Chabad and son of the Alter Rebbe, offers a deep mystical exposition on the role of the Levi'im (Levites) and the Kohanim (priests), centered around the episode of Korach's rebellion. The discourse delves into the inner structure of Divine service, distinguishing the energetic, ascending flame of the Levites from the calm, descending flow of the Kohanim. Rooted in the sefirotic interplay of Gevurah and Chesed, this maamar unpacks how the two roles must function harmoniously—not in conflict—to protect the sanctuary from external forces of impurity. The Mitteler Rebbe, renowned for his expansive style and sharp mystical logic, demonstrates how the dynamic between inner elevation and outer containment is essential to maintaining holiness in a world vulnerable to fragmentation and distortion.

(א)

And Hashem said to Aharon: You and your sons and the house of your father with you shall bear the iniquity of the Sanctuary, and you and your sons with you shall bear the iniquity of your priesthood. And also your brethren, the tribe of Levi, the tribe of your father—bring near to you, and they shall be joined to you and serve you, and you and your sons shall serve before the Tent of Testimony. And they shall keep your charge, etc. But to the holy vessels they shall not come close, etc., and they shall be joined to you and guard the charge of the Tent of Meeting, etc., until: and a stranger shall not come near to you (Bamidbar 18:1–4).

And behold, the plain meaning of this passage is that it was necessary to correct the matter of the controversy of Korach and his assembly concerning the priesthood of Aharon—so that there should no longer be wrath upon the Children of Israel. Therefore, Hashem commanded that Aharon and his sons bear the iniquity of the Sanctuary, etc., that is, they should be the primary ones in the service of the Sanctuary, as it is said: “And you and your sons [shall serve] before the Tent of Testimony,” to offer the sacrifices, etc.

ויאמר ה' אל אהרן אفة ובקניך ובית אביך אفة תשליך אתה ובקניך אفة פshawו את עוזאXAת עוזן המזבח וכהונתכם. וגם את אהיך מטה לוי שבט אביך הגרב אליך. וילו עלייך וישראליך ואפה ובקניך לפנוי אהל העדות. ושמרו משמרות כו'. אך אל קלי קדש לא יקרבו כו' ונלו עלייך ושמרו את משמרת אהל-מועד עד נזר לא יקרב אליכם.

והנה משלמות הפשט בפירושה זו שהואך למתוך דבר עניין מחלוקת קරח ועדרתו על הכהנה לא-הקרן שלא יהיה עוד קאף על בני ישראל, על-פכו צויה ה' שיהו אהרון ובקניו נושאים את עוזן המזבח כו' דקנינו שיהיו הנו העקר בעבודת המזבח כמו שכתוב “אפה ובקניך לפנוי אהל העדות” לקריב קרבנות כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And the Levi'im should be only secondary and servants to the Kohanim, as it says: "And they shall be joined to you and serve you." And then, "a stranger shall not come near to you" will follow automatically, etc.</p>	<p>והלוים יהיו רק טפליים ומשרתים לפניהם כמו שכתוב "וילו עליך וישראלך", ואו "נור לא יקרב אליכם" מפי לא כו'.</p>
<p>And behold, He repeated and doubled the matter in this passage when He said: "And I, behold I have taken your brethren, the Levi'im, from among the Children of Israel, a gift given to you to Hashem, to perform the service of the Tent of Meeting. And you and your sons with you shall guard your priesthood in all matters of the altar," etc., until: "A service of gift I have given your priesthood, and the stranger who draws near shall die" (Bamidbar 18:6-7).</p>	<p>והנה נור וכפל הקרים בפרשה זו באמרו "ואני הנה להחתתי את אחיכם הלוים מתחז בני ישראל לך מפנה נזניהם לה' לעבד את עבדת האל מועד, ואתת ובניך אפה תשמרו את קהונתכם לך דבר המזבח כו' עד עבדת מפנה את קהונתכם ופנור הקרים יומת."</p>
<p>And indeed, also in the structure of the verses and their plain meaning, the intent is to establish the Kohanim as the primary ones, and the Levi'im as a gift to the Kohanim, as it says: "a gift given to you," etc. But the Kohanim shall guard their priesthood in all matters of the altar and from within the veil, etc., for they are the primary ones and the Levi'im shall be secondary and serve them. ("And to the holy vessels the Levi'im shall not come near.")</p>	<p>הרי גם בסדר דבריהם הפסוקים הלאה ומשלמות הפשט שהכוונה לעשות את הכהנים עיקר شيء סלויים מפנה לפניהם כמו שכתוב "לכם מפנה נזינה כו'", אבל הכהנים ישמרו את קהונתם לך דבר המזבח ומבית לפ_rect כו', כי הם העיקר והלוים יהיו טפליים ומשרתים להם. (אל כל קדש לא יקרבו הלוים.)</p>
<p>And then, the stranger who draws near shall die automatically. This implies that if the Kohanim are not made primary, and the Levi'im are not secondary and subsumed within the Kohanim, then a stranger could draw near and there will be wrath, etc.—as this was the cause of the controversy of Korach and his assembly. Only in this manner is the rectification: that the Kohanim are primary and the Levi'im serve them, then automatically it will be as previously stated: "and a stranger shall not draw near to you," and there will be no wrath upon the Children of Israel, etc. And this is understood.</p>	<p>ואו "נור הקרים יומת" מפי לא. דמשמע מזה שאם לא יעצו הכהנים עיקר והלוים טפליים ונכללים בכהנים יוכל זר לקרב ויהנה קאץ כו' כמו שקהה הסיבה למחלה קורה ועקבתו. רק באפונ זה דוקא הוא התקוו לזה شيء הכהנים עיקר והלוים משרתים להם, או מפי לא ייה כמו כמו שכתוב קוזם "נור לא יקרב אליכם" ולא ייה קאץ על בני ישראל כו'. וקל</p>
<p>But seemingly, in this passage there is no reason or root why it was necessary to enact that the Kohanim be the primary ones and the Levi'im secondary and nullified to them—and specifically that only through this path is the</p>	<p>ולכואלה אין בפרשה זו שום טעם ושורש להזאת לתקון שהכהנים יהיו העיקר ולויים טפליים ובטליים להם, ודוקא בקרת זהה פלווי ריחוק הנור ולא באפונ</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>distancing of the stranger dependent, and not in any other way, etc. However, the entire passage will be understood by first introducing the general reason for all this.</p>	<p>אחר זולתו כר. אבל הנה כל הפרשנה תזבון בתקדים תחלה כללות הטעם לכל זה.</p>
<p>And that is because this passage was stated after the downfall of Korach and his assembly, as the plain meaning suggests—that out of the incident of Korach and his assembly, which brought wrath, it arose in the will of Hashem to rectify the matter for the future, that there not again be wrath, etc. And this is through establishing the Kohanim as primary and the Levi'im as secondary and their servants, as stated above.</p>	<p>והוא מפני שפרשה זו נאמרה אמר מפלת קרה ועקבתו במשמעותה הפשט שמאtoo מעשה קורח ועקבתו שהוא לאךר כו' עליה ברצונו ה' לששות תקון ה' בקר על להבא שלא יהנה עוד קאך כו', והוא במא שיאנו הכהנים עקר והלוים טפלים ומשרתים להם פ"ל</p>
(ב)	
<p>And behold, one must first understand the general matter of the controversy of Korach and his assembly and the reason for his downfall. It is explained in the Zohar at the beginning of this portion regarding the root reason for Korach's dispute, and this is its language: "The Torah is the strength of the right and the left, and the left is included within the right. One who makes the right the left and the left the right—as if he destroys the world. Aharon is the right, and Levi is the left. Korach wanted to make a reversal—from right to left, and therefore he was punished." Thus is the view of Rabbi Abba. And Rabbi Yehudah added and said: "The left is always included in the right. Korach sought to reverse the order of Above and Below; therefore, he was removed from Above and Below," etc.</p>	<p>והנה יש להבין תחלה כללות עננו הפלחת קונה ועקבתו וטעם מפלתו. והוא מבואר בזוהר בראש פרשה זו בשרש טעם מפלחת קרה וזה לשונו: אוריתא חילא דימינא ושמאלא, ושמאלא אתקביל בימינא. מאן דעביד ימינא שמאלא ושמאלא ימינא כאילו אחריב עלמא. אהרן ימינא, ולוי שמאלא. קרה בזע למאבד חולופא דימינא לשמאלא ובגינו כה אטענש. עכ"ל. וזה סברת ר' אבא. ונבי יהודה הוסיף עלייו ואמר שמאלא אתקביל פדר בימינא, קרה בזע לאחלה פדר תיקונא. כלעילא ותפקא, בגין כה אטעבר מעילא ותפקא כו'.</p>
<p>Now, the plain meaning and reasoning of the disagreement between these two sages—Rabbi Abba and Rabbi Yehudah—is as follows: It is generally known that "right" and "left" refer to the two attributes of chesed (kindness) and gevurah (severity)—chesed on the right and gevurah on the left. These are the two "lines" in Atzilus: Chochmah, Chesed, Netzach on the right; Binah, Gevurah, Hod on the left.</p>	<p>הנה הפשט הפשוט טעם מפלחת דהני פרוניהו פנאי ר' אבא ור' יהודה כה הוו: בהיות ידווע בדור כל דימינא ושמאלא הו שמי מדות בחז"ג, דסיד בימינו וגבורה בשמאלא, וו שמי קווין דצצילות: חכמיה-חסיד-נצח מימינו, בינה-גבורה-הוו משמאל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And “the Torah is the strength of the right and the left”—for the Torah is the aspect of the middle line (Tiferes), which includes Chochmah and Binah, and is the line that mediates. And this mediation is that the left be included in the right specifically, as it says: “From His right hand—fire of law to them” (Devarim 33:2)—the right is chesed and fire is gevurah, and the gevurot are included within chesed specifically.</p>	<p>ואורייתא חילא דימינא ושמאלא, להיות התורה היא בבחינת קו האמצעי (התקפרת) שפולל לחוכמה ובינה, והוא הכו המקירע, וההכרעה היא שיכל השמאל בכו קימין זוקא, פמו שפטותם “מי מינו אש דת למו”—ימין חסד, ואש גבורה, והגבורות נכללות בחסד זוקא.</p>
<p>And this is what is meant by “the Torah is the strength of the right and the left”—the power that includes chesed and gevurah when they are situated in the middle line of daas, as it says: “He established a testimony,” etc. For the entire Torah is only to include the left in the right, and this is the characteristic of daas, the power of mediation according to the teaching of “the measuring line” (see Maamar on “Ayeh Sofer Ayeh Shokel”).</p>	<p>וזה “אורייתא חילא דימינא ושמאלא”—פרוש: הפה שפולל לחסד וגבורה בהיותו בקו האמצעי של דעת, כמו שפטותם “זקם עדות כו”, וכל התורה בלה היא רק לא כלא שמאלא בימינא, וכך היא מזת ההכרעה של דעת של תורה על פי מאמר “קו המזת” (כמו שפטותם במקומות אחרים על פסוק “אייה סופר אייה שוקל” וכו').</p>
<p>And Aharon is the right—since Kohanim have their root in the right line of Chochmah-Chesed-Netzach. And Levi is in the left line of Binah-Gevurah-Hod. And there must be an inclusion of the left in the right, which is the inclusion of gevurah into chesed specifically, and this is the essential foundation for the existence of all worlds.</p>	<p>ואחרן ימינא—שהפנינים שרשם בבחינת קו קימין דחכמתה-חסד-נצח, ולוי בכו השמאלי ביבינה-גבורה-ה Hod. וצריך שתהינה התפללות הגבורות בימין, שהיא התפללות הגבורות בחסדים זוקא, וזהו עקר קיום כל העולמות.</p>
<p>Therefore, “One who makes the right the left,” etc.—meaning, one who reverses the order so that the gevurot of the left line are made the primary, and the chasadim of the right line become secondary and included within gevurot (as it will be in the future, when the Levi'im will be Kohanim, and the Kohanim secondary to them, etc.)—it is as if he destroys the world. This is the opposite of the tikkun of Shem MaH (the divine name of refinement) of Torah, whose whole purpose is only to include the left within the right, etc.</p>	<p>ועל-כן “מן דעביד ימינא שמאלא כו”, פרוש: שמאלייף להפה—שהגבורות שבקו השמאלי יהו עקר, והחסדים שבימין יהו טפלים ונכללים בגבורות (כמו שהינה לעתיד שיהי הלוים פנינים והפנינים יהי טפלים להם וכו)—כאלו אחריב עלמא. היפך בבחינת תפקונו ושם מ”ה התורה, שטוליתה רק לא כלא שמאלא בימינא כו’.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

Therefore, Korach, who wanted to make a reversal—that the power of the right be placed into the left, meaning that chesed be subsumed into gevurah—was punished. And this is the view of Rabbi Abba: that Korach wanted to make the gevurot of the left line primary, and the chesed of the right line secondary to them. But now it is exactly the opposite: the gevurot are secondary and included within the chesed of the right line. And this is the entire Torah, as explained above. And this is understood.

ועל-כון קורח רצוי למעבד חלופה—דיימיא, כח הימין, ש"ייתה בשמאלי, והוא שיכלל החסד בגבורות—בגין כה אתקענש. וזה סברת ר' אבא: שרצה קורח לעשות לבחינת הגבורות ذקו שמאלי עקר, והחסד ذקו ימין יהיו טפלים להם, ומה שעבשו הוא? לפה ממש—שהגבורות טפלים ונכללים בחסד ذקו ימין. וזהו כל התורה כפ"ל. וдол

(ב)

And Rabbi Yehudah holds that this was not Korach's intention—to reverse the power of the right into the left, to make the gevurot the primary and that the chasadim would be entirely secondary to them (for that will only happen in the future, specifically after the refinement of the left line, when it will ascend to its root in the first tzimtzum, etc., as the superiority of gold over silver, etc.).

ורבי יהודה סבר ליה שזה לא עלה על דעתו של קורח לטעילר כח הימין לשמאלי, לעשות מן הגבורות עקר וש"י הוי החסדים טפלים להם לגמר (שזה לא היה רק לעתיד לבואazon אחר הבירור ذקו השמאלי שיעלה לשורשו באוצרם הראשון כו', במעלת הנקב על הנסוף וכו').

Rather, Korach sought to separate the gevurot of the left line so that they not be nullified and included within the chasadim of the right line alone, but rather that the gevurot would have an independent aspect and level, and not be secondary and included within the chasadim.

אלא רצה קורח להפריד לבחינת הגבורות ذקו שמאלי שלא יהיו בטילים ונכללים בחסדים ذקו הימין בלבד, אלא היה בבחינת הגבורות בchina ומדרגה בפניהם עצמה, ולא יהיו טפלים ונכללים בחסדים.

That is: he did not want the left line to require refinement and sweetening through the chasadim of the right—since chasadim sweeten the gevurot, and that is the whole Torah, and the essential rectification of Shem MaH, etc.

ההינו: שלא היה קו השמאלי ארך תיקון ומיתוק על-ידי חסדים ימין—חסדים ממתקים לגבורות. וזהו כל התורה בלה כו', ועקר התיקון דשם מ"ה כו.

And this is what Rabbi Yehudah said: "The left is always included in the right," because the left line requires refinement and sweetening, since the shattering (of the vessels) occurred in the gevurot of the left line.

וזה מה שאמר רבי יהודה: "ושמאלא אתקליל פדר בימיא", מפני שקו השמאלי ארך תיקון ומיתוק מכך שהשבריהchina בגבורות ذקו שמאלי.

And this is the entire purpose of Torah: to rectify the gevurot of the left line through chesed specifically, as explained above.

וזה כל עקר התורה—لتיקו הגבורות ذקו שמאלי על-ידי החסד זוקא כפ"ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>But Korach came to reverse the rectification of Above and Below. Meaning: to reverse it so that the gevurot not be rectified through chasadim via Shem MaH, for he wanted the gevurot of the left to have a rectification and standing of their own, without needing to come to the state of rectification through chesed at all.</p>	<p>וкорח בא לאחלה פא תיקונא דעתלא ותתא — פירוש: לאחלה פא שליא יהנה התקון גבורות על-יזי החסדים על-יזי שם מ"ה, כי רצחה שיהינה לאבורות דשמאן תיקון ומעמד בפנוי עצם בלבית האstreחות לבו לבחינת התקון על-יזי החסד פל'</p>
<p>And this is the opposite of the rectification of Above and Below, which is Shem MaH that refines Shem BaN, etc.</p>	<p>וזהו היפך תיקונא דעתלא ותתא, שהוא שם מ"ה ישבברר לשם ב"ז כו.</p>
<p>But he did not wish to make the gevurot primary and the chesed secondary to them, as Rabbi Abba held.</p>	<p>אבל לא רצחה לעשות מבחן הגבורות עקר ושייה החסד טפל להם פרעת ר' אבא.</p>
<p>And this is the general matter—the plain understanding of the reason behind the dispute of Korach and his assembly. And in this, there are two views among the two Tannaim mentioned above. And this is understood.</p>	<p>וזהו כללות ענין פשוט הפשט בטעם מחלוקת קדחה וענתו. ויש בזה שתי דעתות דקבי פרוזיה פנאי בפ"ל. ועוד.</p>
<p>(7)</p>	
<p>And from here it can be said an explanation of this matter, and one must first preface with the matter of the first tzimtzum: that before the drawing forth of the aspect of the Kav and Chut (the line and thread of light), the Infinite Light, may He be blessed, contracted Himself, and nothing remained but a mere impression of light, etc., as it is written: “He made darkness His hiding place” (Tehillim 18:12)—this is called the <i>Makom Panuy</i> (vacant space) and <i>Chalal Reikan</i> (empty void), etc.</p>	<p>ומעתה יש לומר ביאור ענין זה, ויש להזכיר ענין האצטום הראשון: שקדם שנמשך בבחינת הקרווחות, האצטום אור-אין-סוף ברור-הו את עצמו, ולא נשאר רק שם אור בעלה כו', כמו שכתוב "בשת השם סתרו" כו', נקרא מקום פניו וחלל ריקו כו'.</p>
<p>And afterward, the light of the Kav and Chut was drawn. According to this, the aspect of the tzimtzum—which is the concealment of the light of the Essence itself—precedes the revelation of the light of the Kav and Chut, and is far above it.</p>	<p>ואחר-כך נמשך אור דקרווחות. ולפ"ז, בבחינת האצטום, שהיא בבחינת העולם אור העצמות ממש, קודמת לבחינת גילוי האור דקרווחות, ולמעשה מאנפה קרבנה.</p>
<p>For the tzimtzum—the concealment of the light of the Essence—is an elevation upon elevation in the Essence itself, rising infinitely upward, etc.</p>	<p>שחרי האצטום העולם אור העצמות הוא בבחינת העלייה אחר עליי בעצמותו, למטה עד אין קץ כו'.</p>
<p>And even though after the tzimtzum a trace of light remained, from which the Kav and Chut extend—even though this light extends downward into Atzilut, Beriah,</p>	<p>ומה שאחר האצטום נשאר רשם אור שנמשכו נמשך הקרווחות, אך-על-פי שמתפשט למטה מטה באצלות-בריאת-יצירה-עשיה, אין לו ערך לגביה העולם העצמות.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

Yetzirah, and Asiyah—it is incomparable to the concealment of the Essence.	
Even though this Kav and Chut comes from the light of chesed of the Ein Sof, which has no limit to its extension downward—nevertheless, it is incomparable to the aspect of the exaltedness and withdrawal of the light in the Essence.	אף על פי שקיים זה הוא מבחן אור החסד דאי-סוף שאין לו סוף להחפתותו למיטה, מכל מקום אין בערך לגביו בוחינת העלי ובהסתלקות האור בעוצמות—שזהו בוחינת ההונאות שמאז עצמו, שאין לו שער למעלה כו.
And in the future, in the World to Come, a glimmer of the hidden light in the Essence will be revealed. And even so, we still say: "There is nothing besides You, our King, for life of the World to Come," because what will be revealed is only the aspect of Malchus of Ein Sof as it was before the tzimtzum, as it is written: "Hashem shall reign forever," etc.	ולעתיד לבוא בעולם הבא יתגלה מעט מאור הנעלם שבעוצמות. עם כל זה אנו אומרים: "אין זולתו מלכנו לחיי העולם הבא", מפני שלא יתגלה רק בוחינת המלכות דאי-סוף שקיים האצומים, כמו שכתוב "ה מלך לעולם" כו.
And as we say: "Reveal the glory of Your kingship upon us," and "From Your place, our King, appear and reign," etc.	וכמו שאומרים: "גלה כבוד מלכותך علينا", ו"בן מפקומך מלכנו תופיע ותמלך".
If so, the aspect of the tzimtzum—which is the gevurot in the withdrawal of the light in the Essence—is far higher and precedes the coming into being of the chesed of the Kav and Chut.	ואם-כון, קרי בוחינת האצומים—שהיא בוחינת הגבורות בהסתלקות האור בעוצמות—למעלה הרבה, וקורה לבודא בוחינת החסד רקוריחות.
(Just as from Atzilus to Beriah-Yetzirah-Asiyah, the tzimtzum precedes the extension—as it is said: "First darkness, then light," as it is written: "And there was evening, and then there was morning," as will be explained further.)	וכמו מאיילות קרייה-יצירה-עשיה, גם האצומים קודם להחפתות, כמו שאמר: "קרי שא קשוא וקדר נהרא", שנאמר: "ויהי ערב ויהי בקר", כמו שיתבאר
(ה)	
And this is truly the main reason behind the well-known general principle stated in many places regarding the superiority of gevurot over chasadim—like the superiority of gold over silver. So it will be in the future: the Levi'im will become Kohanim and the Kohanim will be secondary to them.	וזה באמת עקר הטעם לכל הידוע בכל מקום במעלת הגבורות על החסדים, במלצת הוותם על החסד—כמו שלעתיד לבוא יהיה הלוים כהנים וככהנים טפלים אליהם.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>This is because the Levi'im have their root in the attribute of gevurot, as it says here: "Levi is on the left," as explained above. And gevurot precede chasadim in greatness and level, as explained above. And this is understood.</p>	<p>לפי ששלוים שרשם בבחינת הגבורות, כמו שכתוב כאן "לוּ בְשִׁמְאָלָא" פ"ל, והגבורות קוזמין לחסדים במעלה ומדרגה פ"ל. וודאי.</p>
<p>And this was the error of Korach: that he perceived the root greatness of the gevurot—the root of the Levi'im—that it is far higher than the chasadim of the Kohanim.</p>	<p>ונזה הינה טעות של קורח—שהשיג בשלש מעלה הגבורות דשרש הלוים, שאבוהה הרבה מכך מחסדים רכנים.</p>
<p>And therefore, he opposed Aharon the Kohen Gadol, and claimed that the High Priesthood belongs to him—to draw down from the concealment of the Essence-light itself, as explained above.</p>	<p>ועל-כן היה חולק על אהרן פהו הגדול, וטען שלו משפט הכהונה הגדולה—להמישיך מבחן העלם אור העצמות ממש פ"ל.</p>
<p>But he erred in what he saw. For even though it is true that the greatness of the gevurot is higher than that of the chasadim, this applies only in the future—when there will be revelation from the concealment of the Essence of the Infinite, specifically, as it says: "And the glory of Hashem shall be revealed," and "Behold, this is our G-d," etc.</p>	<p>אבל שגה ברואה. ואך-על-פי שהאמת כן: שלוש מעלה הגבורות למעלה מזו הפסדים—זהו לעתיד לבוא דזקא, שיתגלה מבחן העלם העצמות דאיוז-סוף דזקא, כמו שכתוב: "וינגלת בכבוד ה'" כו', ואמר: "הנה אלקיינו זה" כו'.</p>
<p>(As in the statement: "He will take the sun out of its sheath"—which refers to the Name Elokim, the first tzimtzum, which will no longer conceal or obscure at all; and as it says: "And your Teacher will no longer hide Himself," etc.)</p>	<p>וכמ אמר: "שמושיא חפה מברתקה"—שהוא שם אלקים, אמצעים בראשון, ולא יסתיר ויחסה כלל, וכמו: "ולא יקנף עוד" כו').</p>
<p>But now, it is the opposite: the chasadim—the root of the Kohanim—are the primary, and the gevurot of the Levi'im are secondary to the chasadim and included within them.</p>	<p>אבל עכשו גהפם הוא ממש: שהחסדים שרשם רכנים—עקר, והגבורות הלוים הם בבחינת טפל לחסדים ונכללים בהם.</p>
<p>And this is the entire essence of Torah and mitzvos—to include the left within the right specifically, as explained above. And this is understood.</p>	<p>ונזה כל עקר התורה והמצוות—לאכללא שמאלא בימינו דזקא, פ"ל. וודאי.</p>
<p>(1)</p>	<p>ונגה טעם שכבר הוא: כי אף שבעצם המפשיע טעם שמשפיע, עדין אリー שהה בבחינת האמצעים [בעצם מהלה, וקודם לבחינת גilio או הרשפא], אבל אין זה רק בבחינת הרשפא עדין בעצם המפשיע, שאז בבחינת ריבוא בו האמצעים בעצמו מתחלה.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>But when He is already in the aspect of one who is actually emitting and revealing the light and effusion to the recipient—then it is the opposite: the aspect of revealed light, of chesed, precedes the tzimtzum that follows.</p>	<p>אבל בהיותו כבר בבחינת משפיע את האור והשפיע בגilioi לאקלבל, אז הוא נהפה: שבחינת גilioi אור זה חד קודם לאצטום שאחריו.</p>
<p>(And this is what is called the aspect of <i>matti v'lo matti</i>—“touching and not touching.” That is, when He transmits the light to the emanated beings in revelation, the aspect of <i>matti</i> [touching]—the actual effusion—comes first, etc., as at the Giving of the Torah: “Anochi” (I am)—the root of the chasadim of the positive commandments—preceded “You shall have no other gods,” which is the gevurot of the negative commandments.)</p>	<p>והוא נקרא בבחינת מטי ולא מטי—שזהו כאשר משפיע האור לנאצלים בגilioi, בבחינת מטי קודם לו, כמו במתן תורה: “אנכי”—שרש החסדים דמצות עשה—קודם לבא ל”לא יהיה לך”—גבורות דלא תעשה.)</p>
<p>And similarly, it says: “From His right hand—a fiery law to them” (Devarim 33:2)—for the light that descends in revelation from Above to below, the aspect of chesed precedes gevurah.</p>	<p>וכו אחד “מימינו אש דת” כו, לפי שהאור הבא ונמשך בגilioi מלמعلاה למטה—בחינת חד קודם לגבורה.</p>
<p>As it says: “In the beginning, Elokim created...” (Bereishis 1:1)—that originally it arose in His thought to create the world with the attribute of judgment, etc.</p>	<p>כמו שפטות: “בראשית ברא אלקים”—שעתה עלה במשפטשכה לבורא במדת הדין כו.</p>
<p>And this is how it is in the Essence of the Emitter—that it arose in His thought to create, so He had to <i>contract</i> Himself, as it were. But after He actually emits, the chasadim come first—as it says: “For I said, the world shall be built with chesed” (Tehillim 89:3).</p>	<p>וזהו כמו שהוא בעצם המשפיע: שעלה במשפטשכה לבורא—היה אריך לזמן את עצמו כביכול, אבל אחר משפיע ממש—החסדים קודמים, כמו שפטות: “כפי אמרתי עולם חד יבנה” כו.</p>
<p>Only afterward did He say to His world, “Enough!”—this is the aspect of din (judgment) and <i>tzimtzum</i>, etc.</p>	<p>רק שאחר-כך אמר לעולמו “קי”—שהוא בבחינת דין. והatzotם כו.</p>
<p>And this is like the analogy of transmitting intellect to a recipient: in the revelation of the effusion, chesed comes first. And the <i>tzimtzum</i>, which is in order that he may receive—since it is only for the benefit of the recipient—is what comes afterward.</p>	<p>והוא במשל השפעת שכל לאקלבל: שבגilioi השפעה—החד קודם, ומה שזמןatzם כדי שיוכן לקלבל—שאינו רק בשבייל תועלת קבלת השפעה—היא בא אחר-כך.</p>
<p>And this <i>tzimtzum</i> is only according to the measure of the recipient—unlike the first <i>tzimtzum</i>, in which the Emitter contracts Himself before any emission at all.</p>	<p>ואיןatzotם זה רק לפי שעור האקלבל—מה שאין בין הatzotם הראשו שהמשפיע בעצמו מזמןatzם את עצמו טרם ההשפעה, הוא רק כדי שיוכן להשפעה.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>(As it is explained elsewhere: this is the idea of the two <i>yuds</i> of the letter Alef. The upper <i>yud</i> represents the <i>tzimtzum</i> of the Essence so that He may emit, and the lower <i>yud</i> is after the emission and transmission for the sake of the recipient's reception, etc. And this is the matter of Shem MaH with <i>milui Alephin</i>, which comes in revelation to the recipient.</p>	<p>וכמו שכתוב במקום אחר: שזהו עניין שני כי"ד" (ז' שבאות א': כי"ד הערלון—צמץם העצמות שייכל להשפיע, והי"ד התקחตอน—הוא אחר החשפה). ונהפכה בשבייל קבלת המקביל כו</p>
<p>And likewise, the Name <i>Ehyeh</i> of Kesser: "I am destined to be revealed"—this is the level of <i>makif d'memaleh</i>, that is, in every aspect of encompassing light which both touches and does not touch, etc.)</p>	<p>וכינו עניין שם מ"ה במלוא אלפין—שכא בגilioi למקבל (וכו בשם אהיה דקתר: "אנא זמין לאתגליה"—הוא בבחינת מקיף דמללא—שזהו בכל בבחינת אור מקיף שנוגע ואינו נוגע כו).</p>
<p>(ז)</p>	
<p>And in truth, in every revelation of the light of effusion to the recipients, the <i>tzimtzum</i> precedes the extension—as in "first darkness," etc.—that the light should come into revealed vitality for the recipients. Only in <i>makif</i> (encompassing light), it is in the aspect of <i>matti v'lo matt'i</i> (touching and not touching), etc.</p>	<p>בראות בכל גilioi אור השפע למקבלים—הצמצום קודם להחפותות, כמו "ברישא חזו" כו, שיבוא אוור בגilioi החותם למקבלים. רק במקיף הוא בבחינת מטי ולא מטי כו.</p>
<p>(And therefore, also for the recipients of vitality, there is <i>ratzo</i> (running upward) before <i>shov</i> (returning)—because in the Emitter, too, there is withdrawal before extension, like every action that begins with recoil, etc. However, the <i>ratzo</i> is secondary to the <i>shov</i>, just as with the Emitter: the <i>tzimtzum</i> is only for the sake of the effusion that will be received by the recipient. This is the opposite of what was said above.)</p>	<p>ועל-פ"ו גם למקבלים החותם רצוא קודם לשוב, מפני שבמפעע גמ-פ"ו הסתלקות קודמת להחפותות, כמו שפ"ל פועלה שודמה לפועל כו. ואך הרצוא פ"ל לשוב, כמו גם בפעע: הצמצום רק בשבייל החותמת השפע שיתקבל במקבל כו. הפק מהה ש"א אמר כאן.</p>
<p>And the aspect of <i>tzimtzum</i> is secondary and nullified relative to the aspect of <i>chesed</i>. This is what we observe in the reception of the effused light from the Emanator in Atzilus—which is already the aspect of revealed light of the Emanator from absolute nothingness into real existence—there, the aspect of <i>chasadim</i> is primary and the <i>gevurot</i> are secondary to the <i>chasadim</i>.</p>	<p>ובבחינת הצמצום פ"ל ובTEL לנבי בבחינת החסד. וזהו שאנו רואים בקבלת אור שפע המאנציל באצילות, שהוא כבר בבחינת גilioi אור המאנציל מאיין המחלט, למצוות יש ממש—הרי שם בבחינת החסדים עקר, וגבורות פ"לים לחסדים.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And this is understood from what we observe in the light of Atzilus as it comes into Beriah, Yetzirah, and Asiyah through the aspect of Malchus—there too, chasadim are primary and gevurot are secondary to chasadim, even though gevurot precede chasadim.</p>	<p>ויבנו זה ממה שאנו רואים אור שפיע האצילות בבריאה יצירה עשירה, שהוא עליון בcheinת המלכות—הרי גם שם החסדים עקר, וגבורות טפחים לחסדים, אף על פי שגבורות קוזמים לחסדים.</p>
<p>As it is written: “And the Chayos (heavenly beings) run and return” (Yechezkel 1:14), which applies to all the transmissions of divine vitality within the Merkavah, etc., which are in the aspect of ratzo and shov.</p>	<p>כמו שכתוב: “וְהַמִּזְרָחָה רָצֹא וּשׁוֹב”—הרי על כל השפעות החיים האלקית בארכבה כו', שנ בcheinת רצוא ושוב כו'.</p>
<p>So we observe that although the aspect of <i>ratzo</i>—the withdrawal of vitality—precedes the aspect of <i>shov</i>, the return and extension and transmission of vitality to them—nevertheless, the essential thing is that the divine vitality return to them to revive them anew from nothing into something, and that is the principal life-force.</p>	<p>הרי אנחנו רואים—גם שבcheinת הרצוא, שהוא הסמליקות החיים, קוזמת לcheinת השוב, שהוא ההפניות והמשכת החיים עלייהם—מכל מקום, העקר הוא מה שתשוב החיים האלקית עליהם. להחיותם מוחדר מאין ליש, והוא עקר המהאה אותם.</p>
<p>And their aspect of <i>ratzo</i> in the withdrawal of vitality and their inclusion is only a secondary aspect, included within the <i>shov</i> that follows it.</p>	<p>ובcheinת רצוא שלם—בהסתלקות החיים וההפניות שלם—אינה אלא בcheinת טפל, ונכללה בשוב שאחריו.</p>
<p>For this withdrawal only occurred for the sake of the ensuing extension and transmission—just as every ascent is only for the sake of the descent that is brought about through it, and it becomes included within the very essence of the chesed of the descent and the drawing down of vitality.</p>	<p>כ"י לא הינה ההסתלקות הזאת רק בשבייל ההמשכה וההפניות שאחריה, כמו כל עלייה שהוא רק בשבייל ירידת שנעשית עלייה, ונכללה בעצם החסד דירידה והמשכת החיים.</p>
<p>As in the analogy we observe with every living being: the core reality of its vitality is through breathing—which involves the withdrawal of breath in order that the spirit and soul return to him.</p>	<p>וכמ"ל שאנו רואים בכל חי: שעקר מציאות חייהם הוא עלייה הנשימה—שהיא עליה הסמליקות החיים שברום הארץ, כדי שיחזור ותשוב אליו רוחו ונשנתו.</p>
<p>These are the two pulsations of the heart—in the breath of life that rises and falls—and the two nostrils, where the main thing is the drawing of the soul's vitality through the second nostril, as is perceptible during sleep, etc.</p>	<p>ונון שמי דפיקות שלב—שבירות החיים עולה ויריד ושניהם נקבים שבחטם, שעקר הוא ההמשכה של חיים הנשמה בנקב השמי, שנראה בחוש בשנה וכיוצא בזו.</p>
<p>And so it is Above as well—in the <i>ratzo v'shov</i> of angels and holy Chayos, the aspect of <i>ratzo</i> is secondary to the <i>shov</i>—for the entire <i>ratzo</i> is only for the sake of the <i>shov</i>, etc.</p>	<p>וכך הוא למעלה גם כן—ברצוא ושוב כמלכים וחיות רקען—בcheinת הרצוא טפל לcheinת השוב, שעקר הרצוא הוא רק בשבייל בcheinת השוב כו'.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And so too in the world of Atzilus, in the effusion of the Emanator in revelation into the ten Sefiros of Atzilus—where there is also <i>ratzo v'shov</i> from below to above—the main thing is the aspect of chesed of <i>shov</i>, and even though the gevurah of <i>ratzo</i> comes first, it is secondary to the chesed of <i>shov</i>.</p>	<p>וכו גם-כן בעו"ם האצילות, בהשפעת המאציל בגילוי בעשרה ספירות האצילות—שם גם-כן בבחינת רצוא ושוב מלמטה למטה—הרי העקר בבחינת החסד דשוב, ואפ"על-פי שגבורה רצוא קוזמת, אבל היא טפלה לחסדים דשוב.</p>
<p>(And this is the opposite of <i>makif d'memaleh</i>, where the gevurah that follows chesed is secondary to the chesed that preceded it—because it comes in the mode of <i>makif</i>, from above to below. But <i>ratzo v'shov</i> is from the recipient to the Emitter, from below to above. However, <i>ratzo v'shov</i> of the recipient is like <i>ratzo v'shov</i> of the Emitter—when the effusion is already in revelation to the recipient, the <i>tzimtzum</i> that preceded is secondary, only for the sake of the chesed that is received by the recipient—as in “first darkness,” etc. But the <i>tzimtzum</i> within the Essence of the Emitter before He emits—there it is the opposite: the chesed that follows it is secondary and nullified, and considered as nothing, as explained above.)</p>	<p>והינו להפוך מפקיף דממלא: גבורה שאחר החסד טפלה לחסד שקדם לו, לקיותו בא בבחינת מקיון מלמטה למטה. אבל רצוא ושוב הוא מן האקבל אל מהשפייע, מלמטה למטה. ואפ"על-פי כן, רצוא ושוב דמקבל דומה לרצוא ושוב דמשפייע—כשכא בגילוי החסד שיקוביל במקבל, כמו "ברישא קשוא" כו'. אבל צמצום שבעצם המשפייע טרם שמשפייע—ננפה הוא: שבבחינת החסד שאחריו טפלה ובטל וככל לא חשב, כן"ל.</p>
(ה)	
<p>And so too it will be understood in the aspect of chesed and gevurah of Chochmah and Binah of Atzilus—that the chasadim are in Abba and the gevurot are in Imma, as is known regarding the two lines of ChChN and BeG'H, etc.—behold, also there, the gevurot are secondary to the chasadim. For the gevurot of Imma turn into chesed of Abba.</p>	<p>וכמו-כן בבחינת הו"ג דחו"ב דאצילות שחתדים באבא וגבורות באימה כדיוע בענין ב' קווין דחח"נ ובג"ה כו' הרי גם בגבורות טפל לחסדים שהרי מגבורות דאימה נהפוך לחסד דאבא.</p>
<p>And as is known, the aspect of arousal, of passionate fervor in <i>ratzo</i>, is specifically in Binah, which is emotional excitement in the joy of perceiving Elokus, in the aspect of nullifying somethingness into nothingness, etc.—and this is the root of the level of the Levi'im, as stated in the Zohar on the verse “And the Levi shall serve,” etc.</p>	<p>וכדיוע בבחינת התפעלות התלהבות ברצוא הוא בבחינת בינה דוקא, שהיא התפעלות השמקה בהשגה הלאקית בבחינת בטול כייש לאין כו' שזהו שעש מזגנית הלו"ם כמשכחות בזוהר על פסוק "ועבד הלו' הוא" כו'.</p>
<p>And the aspect of <i>shov</i> is the aspect of bittul in the drawing down of Elokus through Binah and the <i>rusa d'liba</i> (heart's desire) with love, etc.—this is the aspect of chesed in the</p>	<p>בחינת שוב הינו בבחינת הבטול בהמשכת אלקות על-זקי בינה ורעוותא דלא בבחיבותא כו' זה בבחינת החסד בבחינת מזגנה שזהו שרש הכהנים.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

level of the brain of Chochmah. And this is the root of the Kohanim.	
And this is what is called “upper waters,” which flow from the source of chasadim of Abba—he is the source of the chasadim. Like the analogy of the upper waters flowing from the wellspring from high to low in constancy—this is the main and source of the effusion that gives life from nothing to something, etc.	והוא הנקרא מים עליונים שנובעים ממקור החסדים דאבא—הוא אקור החסדים ממש הימים העליונים הנובעים ממקור המעין מוגביה לנמה במתודות—שהוא עקר וממקור פשוט להחיות מאיין. ליש כו
And all the aspects of elevation in the gevurot of Imma are only for the sake of drawing down the waters of chesed of Abba, which is the main purpose. And the aspect of <i>ratzo</i> of Binah is only secondary to this—meaning, it is only in order that the drawing of chesed of Abba be effected.	וכל בבחינת הצלאות בבחינת גבורות דאייא הוא רק בשבייל המשות מי החסד דאבא שהו עקר הפונה, בבחינת קרצוא ובינה אין רק טפל לזה, דגננו: איןנו רק כדי שיבנה המשות החסד דאבא
And this is the reversal of the gevurot of Imma to the chasadim of Abba, etc. (And as is known regarding the intention of <i>Kiddush</i> over wine, etc.)	וזהו היפך גבורות דאייא להחסדים דאבא כו' (וכידוע בענין בונת קדוש על פין כו)
And so it is in Avodas Hashem: the entire purpose of the state of “your heart runs” in fervor is only for the sake of drawing down Elokus through Torah after davening—which is the principal vitality of the divine soul. (As in the above analogy of breathing: the main point is the drawing down of vitality, etc.)	וכן הוא בעבודת ה': שבל עקר הפונה בבחינת “רץ לברך” בהמלבקות אינה אלא בשבייל המשות אלקות על-ידי התורה שאחר הפלחה, שהו עקר המתה לנשמה האלקית (וכמשל הפל בנטמה שברות האדם). יש עקר הוא המשות החיים כו
And anyone who makes the passionate fervor of <i>ratzo</i> , the gevurah of Binah in davening, the main thing—but does not draw down Elokus in the aspect of <i>shov</i> through Torah and mitzvos—this is against the Supernal Will.	וכל העושה עקר מן המלבקות בבחינת רצוא גבורות ובינה בתפלת, אין מושך המשות אלקות בבחינת שוב בתורה ומצוות—הוא לנגד עקר קרצון העליון.
For this is the whole purpose of Torah and mitzvos: to include the left in the right, specifically, as explained above. And this is understood.	שזהו כל התורה והמצוות: לא כללא שמאלא בימינא זורק כפ"ל. ורק
And so too it will be understood: the general rule everywhere is that the aspect of gevurot never comes or ascends for its own sake at all—but only for the sake of the descent of chesed, in the aspect of <i>shov</i> .	וכמו כן יובנו: הפל בכל מקום—בחינת גבורות אין באים ועולים בשבייל עצם כלל, רק בשבייל ירידת החסד בבחינת שוב

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>This is the general rule always: every elevation is for the sake of descent specifically. That is, there is no true content in the ascent on its own—only that it be for the sake of the subsequent drawing down.</p>	<p>שזהו הכלל בכל מקום: בכל עליות—שהוא בשייל ירידה דוקא, דהינו שאין בעלה ענן אמרת מזא ענמה בלבד— רק כדי שיהיה המשהה אפריכן</p>
<p>For it is impossible for there to be a drawing down without a prior ascent—“ruach brings ruach,” etc. (And even in the future, it is written: “They shall go from strength...” etc.)</p>	<p>לפי שאין אפשר לחיות המשהה בלתי עלייה מקודם—ך”ר ות איתי רוח כו. (גם לעתיד לבוא כ”תיב: “ילכו מתייל כו”)</p>
<p>And as in davening, which is called “a ladder standing on the ground,” etc., and “angels of God ascend and descend on it”—behold, the ascent in every davening is through the angels that ascend, and this is only secondary compared to the drawing down of blessings through the angels that descend.</p>	<p>וכמו בתפלה שנראית “סלם מצב ארזה” כו, ומלאכי אלקים עליים וירדים בו—הררי עלייה דכל תפלה עלידי מלאכים היעלים—אינה אלא טפלה לגבי המשות הברכות שעליידי מלאכים היורדים.</p>
<p>For it is impossible for the drawing down of the 18 blessings of Shemoneh Esreh to happen without the prior ascent, etc.</p>	<p>לפי שאין אפשר להמשכות די”ח ברכות דשモנה עשירה בלתי עלייה קודם כו.</p>
<p>And likewise it says: “Who shall ascend the mountain of Hashem?—he who has clean hands and a pure heart,” etc.—this is the elevation. Then, “he shall receive a blessing from Hashem,” etc.—in the eighteen blessings of Shemoneh Esreh, etc.</p>	<p>וכו אח”ד: “מי יעלה בקר ה”—נקי כפים ובר לב כוי—שזהו העליה, אחר פה: “ישא ברכה מאת ה” כו בי”ח ברכות דשモנה עשירה כו.</p>
<p>(ט)</p>	
<p>And this is the general concept of the journeys in the wilderness, which is also in the aspect of <i>ratzo v'shov</i>—that the gevurot are secondary to the chasadim, for this is an ascent for the sake of descent specifically.</p>	<p>וזהו כללות ענן המפעות שבמזרב שהוא גם בפן בבחינת רצוא ושוב שהגבורות טפל לחסדים שזהו עליה לצריך ירידה דוקא.</p>
<p>And as is known, the 42 journeys are in the aspect of the Name Mem-Beis (42), whose essence is in ascent; however, each journey, which was an ascent, was for the sake of the descent of encampment specifically.</p>	<p>וכיווע דמ”ב מפעות הוא בבחינת שם מ”ב שעקרו בבחינת עליות, אך כל נסעה שהיא העליה הימת בשייל הירידה דהנעה דוקא.</p>
<p>For behold, it is known that the Mishkan and its vessels in general are in the aspect of Malchus, which spreads through the ten sefirot of the internal and encompassing lights, etc.</p>	<p>דהנעה ידוע דהמשכן וכליו בכלל הוא בבחינת מלכות שעמתקשט בעשורת הספירות אורות פנימיים ומיקפים והלויים שם בבחינת כבורות עליונות בבחינת רצוא ומעלאות—נושאים את המשכן בנסיעתו כמו הרים שנושאות את הכסא מפש</p>
<p>And the Levi'im, who are in the aspect of higher gevurot, in the mode of <i>ratzo</i> and elevations, carry the Mishkan</p>	

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

during its travels—like the Chayos that carry the throne itself.	
(That there is power in the Merkavah to raise and elevate the Rider above and beyond, in ways that the Rider could not ascend on his own, etc.)	שיש פה ב默כבה לנטיבת ולנשאת קורוב למעלה (מעלה שאין בכח עצמו כו').
And as it is written, “And it was when the Ark journeyed, Moshe said, ‘Arise, Hashem,’” which is an aspect of ascent and exaltation to the highest heights, etc., and “Your enemies shall be scattered,” etc.—for the external forces in the desert, which are the three impure kelipos, would flee.	וכמו שכתבו “ויהי בנסע הארן” ויאמר משה כו' ה”—בבחינת עלייה והתנשאות עד רום הפלות כו— “יפציו אויביך” כו—שמי בזיהים ההיינזים שבמזרב כו—שון ג' קליפות הפלמות.
And it made a lasting impression for generations, as is known.	ויש לה רושם לדורות כו כיודע.
Nevertheless, this is not the main intention—only that it should be in order to enable the drawing and revelation of the light of Hashem in the Mishkan and its vessels during its encampment specifically.	ועל זה איננו עקר הכוונה רק שהה כדי שיכל להיות בבחינת המשכיות וגילוי אור ה' במשכן וכליו בכתנתו זו.
And as it is written, “And when it rested he said: ‘Return, Hashem,’” for during its encampment was the main revelation of the Shechinah in the erection of the Mishkan and its vessels in the Tent of Meeting through the offerings, etc.	וכמו שכתבו “ובנחתה יאמר שיבת ה'” כו—שברי בבחנותה היה עקר הכהנה ממשכן וכליו באךל מועד עליידי הקרבות כו.
This is the aspect of descents and drawing down of chesed, which is the main intent.	זהו בבחינת ירידות והמשכיות החסד שהוא עקר הכוונה.
And the traveling was for the sake of the encampment, as it says, “By the word of Hashem they encamped,” etc.	ובנסעה היה בשבייל הכהנה כמו שכתבו “על פי ה' יקנו” כו.
And as it says, “And there were times the cloud remained over the Mishkan a day or two or a month,” etc.—that is only from the encampment.	והוא מה שכתבו: “ויש אשר יאריך העון על המשכן יום או ימים או חמש” כו—הוא רק מן הכהנה.
And “when the cloud was lifted,” etc., that was only for the sake of the encampments according to the necessity to encamp in places that required more clarification.	ובהעלות העון כו—זהה רק בשבייל הכהנות לפה הנארך להנות במקומות שארכיכים בירור יותר.
And as stated above, the essence of the aspect of <i>ratzo</i> is for the sake of the subsequent <i>shov</i> of chasadim—that is in the aspect of <i>bittul</i> and the inclusion of the <i>gevurot</i> within the chasadim, as explained above.	וככל דעת בבחינת הרצוא בשבייל השובי דחסדים אחר כה שמי בבחינת בטול והחפלות האגורות בחסדים כפ"ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And this is also called “sweetening the gevurot with chasadim,” when the gevurot are included within the chasadim, as is known. And this is understood.	ונקרא גם כן בשם המתקת הגבורות בחסדים כשנכללים הגבורות בחסדים פידוע וקל
(יוד)	
And in truth, this is not understood—for behold, the primary essence of the Name Mem-Beis (42) is only in the aspect of ascent, and every aspect of descent within it is for the sake of a greater ascent, like the analogy of one traveling from place to place: the encampment is only in order that he may travel further, etc.	ובאמת אין זה מוכן דבילה עקר שם מ"ב הוא רק בבחינת העיליה וכל בבחינת ירידת שפה הוא בשבייל עלייה יתר כמשל הנושא ממקום למקום שהתויה רק בשבייל שיפע עוד כו'.
And similarly, in “with two he flies,” the fact that he returns backward is in order that he may fly again, and like one who swims in water, etc., and as is known. And this is called descent for the sake of ascent, etc.	וכו בשפדים יעופף מה ששב לאחור הוא כדי שייעוף עוד וכמו השב בפדים כו' וככיו ונקרא ירידת בשבייל עלייה כו'.
This too is true—that he ascends higher. But the fact that he ascends higher is only through the <i>shov</i> , for it is from the <i>shov</i> that he returns to ascend even higher.	גם זה אמת שעולה יותר אבל מה שעולה יותר הוא רק על ידי השוב שמן השוב חוזר לעלות עוד יותר.
And in the specifics of <i>ratzo v'shov</i> , after the <i>shov</i> comes <i>ratzo</i> , and after the <i>ratzo</i> comes <i>shov</i> , and so on in a cycle—like breathing in a person, etc.	ובפרטן רצוא ושוב שאחר השוב רצוא ואחר רצואשוב כו' וכן חזר חלילה וכונשיה באדם כו'.
And as it is written concerning Avraham: “going and traveling” from level to level, etc.	וכמו שכתוב באברהם “הלך ונסע” מפרקה לפרקה כו'.
But the essence is the aspect of <i>shov</i> , through the inclusion of <i>ratzo</i> within <i>shov</i> specifically, as explained above.	אבל העקר הוא בבחינת השוב על ידי התכליות רצוא בשוב ווקא כפ"ל.
And elsewhere, it is explained on the portion of <i>Masei</i> the opposite—that the journeys were for the sake of ascent in the Name Mem-Beis only during the 49 days of <i>Sefirah</i> , the ascent was for the sake of descent, etc.	ובמקום אחר מבאר בפרשנת מסעי להיפוך שעמידה היתה בשבייל עלייה בשם מ"ב רק בשם ימי הספירה עלייה בשבייל ירידת כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
1826 ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו -

[NOTE Summary:

This profound discourse explores the mystical tension and harmony between **Gevurah** (restraint) and **Chesed** (expansion), rooted in the very beginning of Creation—**Tzimtzum HaRishon**, the first contraction of the Infinite Light (Or Ein Sof). Initially, Divine self-concealment (Gevurah) precedes all revelation (Chesed), allowing for the emergence of a created world that can experience G-d without being nullified by His Infinity.

However, **in the process of bestowal**, once the Infinite begins to **reveal light to recipients**, **Chesed takes precedence**. The Gevurah that follows (like limiting the light) becomes **secondary**, merely serving the purpose of **making the Chesed receivable**.

The discourse illustrates this with examples from the Divine service of **the Kohanim and the Levites**. Though the Levites (Gevurah) stem from a higher root than the Kohanim (Chesed), in our current world the **Kohanim's role is primary**. The Levites' inward fire and elevation (Ratzoh) are necessary, but only insofar as they lead to the Kohanim's outward flow of kindness and revelation (Shov).

This principle also plays out in **the journeys of the Jewish people in the desert**—the *Masa'ot*. Each ascent (journey) is for the sake of a **more refined descent**—the encampments where the Divine Presence rests. Even in our personal spiritual lives, our internal yearning must ultimately lead to practical, grounded Divine service in this world.

Practical Takeaway

Don't mistake inner inspiration or mystical yearning as the end goal. **Elevation (Gevurah) is only valuable when it leads to revelation (Chesed)**—when it brings Divine light into your actions, your mitzvos, and your surroundings. As the Rebbe teaches, **the goal of fire is not to escape but to illuminate**.

Even in moments of deep longing or spiritual retreat (*Ratzo*), remember the purpose is always *Shov*—to return, grounded, to a place where you can build, reveal, and illuminate. Whether in Torah study, mitzvah observance, or life's mundane duties—**G-d's Presence is drawn into the world not by yearning alone, but by action**.

Chassidic Story

When the **Friediker Rebbe** was a young boy, he once asked his father, the **Rebbe Rashab**, why the Levites—who carried the Mishkan and sang with such spiritual fervor—did not have the higher position of offering sacrifices like the Kohanim.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

The Rebbe Rashab responded:

“The Levites burn like a flame, they rise and ascend—but a flame by itself does not give light unless it's held by a wick soaked in oil. The Kohanim are that wick. They draw the Divine fire into vessels. A world can be built from their light.”

The Frierdiker Rebbe later remarked that this was the foundation of his own life's mission: **to carry the fire of Gevurah into the world through the clarity and kindness of Chesed**, turning yearning into action and concealment into light.

(Source: *Reshimot and Sichos of the Frierdiker Rebbe*) **END NOTE]**

(יא)	
<p>And to understand this with additional explanation of the above matter—that the elevation of Gevurot is only for the sake of the descent of Chassadim, etc.—behold, we find similarly elsewhere, and it is included in the concept of the emergence of time from beyond time: that the root of the emergence of time also comes through the aspect of “ratzo vashov” (running and returning), like the breath in a person, where the vitality exits and returns and is drawn forth, and so it continues in repetition, as stated above.</p>	<p>יא) ויליהו זה ביחס ביאור עננו בפ"ל קהעלין) גבורות הוא רק לצורך ורידה וחסדים כו', הינה אנפה מוצאים בו בם"א והוא בכלל התקויות הזמן מלמעלה מון הזמן, שראש התקויות הזמן הוא בא ג"כ עלייה בחרית רצוא ושוב כנשימה שבאים שהחיות יוצאי ו חוזר ונמשך וכן חזר קليلת פ"ל</p>
<p>And this will first be understood in the twelve hours of the day, which are the twelve permutations of the name Havayah (Y-H-V-H), and the twelve hours of the night are the twelve permutations of the name Ado-nai, as is known from the books of Kabbalah, etc. And it is necessary first to preface the concept of what is written: “For a thousand years in Your eyes are like yesterday” (Tehillim 90:4)—that these six thousand years [of this world] have their root in the six supernal days of Atzilus, as stated in the Zohar on the verse “For six days Hashem made...” (Shemos 20:11)—it does not say “<i>in six days</i>”, rather: these are the six supernal days of Atzilus. That what comes into the division of a thousand years below is, in Atzilus, only a single day.</p>	<p>ויבנו זה תחלה ב"ב שעונות היום שעון י"ב צירופי שם הוי ו"ב שעונות הלילה הן י"ב צירופי אד' פידוע בספר הקבלה כו'. ויש להזכיר תחלה עננו מה שכותב כי אלף שנים ביום אთמול שעון ו' אלף שנים שש שנים עילאיין דאצלות כמ"ש בזוהר שעדר פסוק כי ששת ימים עשה ולא אמר בשש א' לא הן ו' ימים עילאיין דאצלות שפה שבא בתקולות אלף שנה למשה הרי הוא באצלות רק יום אחד בלבד</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

And for example, the first thousand years are divided from the first day of Atzilus, which is the name Havayah of Chassadim of Atzilus, etc., and the second day is the aspect of Gevurot of Atzilus, from which comes the division of the second thousand years, which is called “the source of time,” as is known. But if so, even in Atzilus there exists an aspect of time—at least once it is called “a day,” after all. And the Essence of the Infinite One, blessed be He, is beyond even the source of time. And although the aspect of time also comes according to the order of the Hishtalshelus (the chain-like progression) of Atzilus–Beriah–Yetzirah–Asiyah, nonetheless in Atzilus it is above the aspect of time—and how then can it be said there “a day, yesterday,” etc.?

וכמו אוף שנה בראשונה נתחלקו מיום אחד דצצילות ששהו שם הו' דחסדים דצצילות כו', ויום הב' בבחינת גבורות דצצילות מפניהם בא התחולות דאלר שנה הב' שהו נגנרא מוקור הזמן פיזוע. אך אם כן גם באצצילות יש מבחן הזמן על כל פנים אחר נגנרא יום על כל פנים, ועוצמות אור אין-סוף ברוך-היא הוא למעלה גם ממקור הזמן. ואעל פי שבחן הזמן בא גם כן בסדר השלשות דאכ"ע אבל באצצילות הוא למעלה מבחן זמו ואיך ייאמר שם יום אטמולכו.

And behold, it is known that in truth, the Essence of the Emanator is higher even than being a source for the division of time into six thousand years. As our Sages said, “Is there old age before the Holy One, blessed be He?” (Chagigah 13b). And that which is written, “and the Ancient of Days sits” (Daniel 7:9), this refers to the aspect of the source for the source of time, which is in Atzilus, as explained elsewhere. And what is written, “I was young and also I have aged” (Tehillim 37:25), this was said by the Minister of the World—that is, the angel Metatron, who is called the servant, the elder of his house, and who includes the six thousand years, as explained elsewhere.

והנה ידוע דבאמת עצמות המאצל למעלה גם מזמן מקור להתחולות הזמן דו אולפים שנים וكم אמר מי אילא זקנה קמי קוב"ה (חגיגה ג ב), ומה שכתוב ועתיק יומין יתיב כו' זהו בבחינת מקור למקור הזמן שבאצצילות כמו שכתוב במקום אחר, ומה שכתוב נער קיימי גם נקנתי שרו של עולם אמרו שהוא בבחינת ו"ק דבריאה נגנרא מטטרו"ן עבדו זהו ביתו שפוץ לו ואלפים שנה כמו שכתב במקום אחר.

(יב)

And behold, to understand the root of time above, this can be understood from the fact that [time] is divided into days, hours, and moments, etc.—for each day is distinct from the other, for the 24 hours within it are a new light and vitality, and the day before has passed, as it is written, “When the days were formed...” (Tehillim 139:16). And a day is generally divided into two parts, night and day, which is the general division of time up to the highest levels—as it is written, “And it was evening and it was morning, one day,”

והנה להבינו שראש הזמן למעלה ברי יובן ממה שניתן לימים ושעות ורגעים כו', שפל יום מבדל מחרה שכ"ד שעות שבו הוא בבחינת אור ותיות תש ויום שלפניו הלא לו וכמ"ש פ"י ימים יוצרו כו', ומהיום נסתלק בכלל ל' חלקיים שנן לילה ביום שהוא התחולות הזמן בכללות עד רום הפעלות כמ"ש נהיה ערב ויהי בקר יום אחד וערב קודם לבקר וכלות נגנרא יום אחד

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

and evening precedes morning. And its totality is called one day.	
And even in the day of Atzilus, which is “as a day like yesterday,” it too includes night and day, etc. (And as is known, in general Ze’er Anpin is called the attribute of “day,” and Malchus is called the attribute of “night,” etc.) And the night that precedes the day is the aspect of the elevation of the aspect of Gevurot—and these are the twelve hours of the night, which are specifically the twelve permutations of the name Ado-nai (as in the statement: “At night, what does the Holy One, blessed be He, do? He rides on His light cherub and soars through eighteen thousand worlds,” etc.—which is in the aspect of elevations specifically).	וְגַם בַּיּוֹם דְּאַצְּלָוֹת שָׂאוֹמֵר כִּי מִתּוֹלְדָת כָּלֹל מִלְּילָה וַיּוֹם כְּרִי (וְכַמָּה שְׁפָתָוב שְׁבָכְלָלוֹת נִקְרָא צִעְיר אָנְפִּין מִזְתָּה יּוֹם וְהַמְלָכִות נִקְרָאת מִזְתָּה לִילָּה כְּרִי), וְהַלִּילָּה שְׁקוֹדֵם לַיּוֹם הַוָּא בְּחִינַת הַעֲלָה בְּחִינַת הַגְּבוּרוֹת וְהַנּוּ יְהוָה יְבָשָׁוֹת הַלִּילָּה שְׁהַן יְבָשָׁוֹפִי אָדָן (פְּמִימְרוֹא בַּלִּילָּה מֵאַי עַבְיוֹן קַוְבָּה רֹוכֶב עַל כְּרוּב קָל שָׁלוֹ וְשָׁטֶה יְהוָה יְאַלְפֶ עַולְמוֹת כָּוּשָׁהוּא בְּבִחְנִית הַעֲלִיוֹת דָּוּקָא),
And the day is the aspect of descent and drawing down of Chesed specifically, as it is written: “Chesed of G-d [endures] all the day” (Tehillim 52:3). And just as we see that the day is distinct from the night in many ways—like the difference between Gevurah and Chesed—for the day is not comparable to the night, neither in its essence nor in its quality: for night is dark and lacks any physical flow, because in the night the cold does not cause growth (only certain specific things grow from the moon, which is at night, as it is written: “And from the precious yield of the moons...” (Devarim 33:14)).	וְהַיּוֹם הַוָּא בְּבִחְנִית יְרִיקָה וְהַמְשִׁבָּת הַחֲסָד דָּוּקָא כְּמַשְׁכַּתָּוב חָסֵד אַ-לְכָל הַיּוֹם (תְּהִלִּים נֶב ג), וְכַמָּו שְׁאַנְחַנוּ רֹואִים שְׁהַיּוֹם מַבְּקָל מִלְּילָה בְּכַמָּה שְׁנִיּוֹם כִּמוֹ הַשְׁנִי בֵּין גְּבוּרָה לְחָסֵד שְׁנָעָרִי אֵין הַיּוֹם דָּוּמָה לִילָּה לֹא בְּמַהוּתוֹ וְלֹא בְּאֵיכָותוֹ שְׁהַלִּילָה הִיא אֲפָלָה וְאֵין בָּה שָׁוֹם שְׁפָע גְּשִׁמִּוֹת כִּי בַּלִּילָה הַקּוֹרֵא אִינוּ מַגְדָּל כְּלִוִּים (רַק דָּבָרִים פְּרַטִּים יְשַׁׁגְּדָלִים מִן הַלְּבָנָה, שְׁבָכְלָלה כְּמַשְׁכַּתָּוב וּמַפְּגָד אָרֶשׁ יְוָחִים כָּוּ),
But during the day is the main drawing down of influence—both in physicality and in spirituality. As it is written: “And from the precious yield of the sun” (Devarim 33:14), that the heat of the sun grows all vegetation and produce, etc. And if so, the primary vitality and the source drawn into physicality is specifically during the day. Therefore, the day appears with a great difference from the night, also in all aspects of vegetation, animals, and humans.	אֲכָל בַּיּוֹם הוּא עֲקָר הַמְשִׁבָּת הַשְׁפָע בְּגִשְׁמִיוֹת וְבָרוּחַנִּיוֹת שְׁזָהוּ וּמַפְּגָד תְּבוֹאוֹת שְׁמָשׁ (דָּבָרִים לְגַד) שְׁחָתָם הַשְׁמָשׁ מַגְדִּיל כָּל אֲמָה תְּבוֹאָה כָּוּ, וְאִם כֵּן עֲקָר הַסְּיוֹת הַמְּפֹקָר הַגְּמַשׁ לְגִשְׁמִיוֹת הַוָּא בַּיּוֹם דָּוּקָא, עַל בָּן בָּא בַּיּוֹם בְּשָׁנָיו גָּדוֹל מִן הַלִּילָה גָּם בְּכָל חַלְקִי דָּצָ"נ (דוֹמָם צוֹמָח חַי) וּמַדְבֵּר,

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

As is also observable in the vitality of living creatures and human beings: that during the day, one's vitality is renewed from its source like an actual new creation, while at night one's light of vitality is diminished and does not shine with such force in any part of the living being. And how much more so in the human being, in whom the change in vitality is recognizable in his intellect, emotions, and all his limbs from day to night—there is a great difference between them, for they shine more by day than by night. And a clear proof: from the sick person—by day and in the morning his strength is strengthened more, while at night his illness weighs heavier upon him, etc.

And we also observe that all livelihood and provision between human beings occurs only during the day and not at night, for night is the time of sleep, which is the ascent of the soul powers and their withdrawal — the opposite of spreading out and descent of light to illuminate, etc., as it is written, “the night was created only for sleep.” And even the opinion that says “it was only created for learning” — this is because night is a time of ascents above, and thus there can be more drawing forth from concealment into revelation, such as at midnight when the Holy One comes into the Garden of Eden, etc., as it is written “at midnight...” And this is the reason why the main song of the angels is at night specifically — for then is the time of ascents. Likewise, regarding the offerings: the main mitzvah of offering them is by day, such as the daily burnt-offerings, and so with all the commandments. But the burning of fats and limbs continues throughout the night, etc.

כמו שנראה גם באפ"ן חיota ה"ה ומקודם שביום חיota מתקדש מאנקורי בבריאה ח"ש מהמש, ובלילה נתמם עט אוור חיוטו וAINO מאיר בתקפו כ"כ בכל חלקי ה"ה, וכל שמו במקודם שהוא קא"ם שנבר בו שניי חיוטו בשכלו ומדותיו ובשאר כל האיברים מיום לילה שיש הבדל גודל בינויהם שמאירים ביום יותר מבלילה, וראיה גמורה מהחוללה שביום בפרק מתקזק فهو יותר ובלילה. ייכבד עליו חילו יותר יומר כו

וגם אנחנו רואים שככל שפע פרנסה בין בני אדם אין אלא ביום ולא בלילה שבלילה הוא זמן השנה שהוא עליות כוחות האנש והסתגלות הפק התפשטות וירידות אוור להאר כו, וכמ"ש בתוב לא איברי לילא אלא לשיגעת. וגם מאן דאמר לא איברי אלא לגרסא ה"ה מטעם שפנוי שבלילה הוא זמן העליות למעלה יכול להיות יותר יומר בחינת המשכות מן הצללים לגילוי, ובמ"ש בתוב חזוות לילה כו. וזה שעה שיר הפלא"ים הוא בלילה דוקא לפי שאין זמן העליות, וכן בענין הארבענות להאריב עקר מנותו ביום כתמידין וכן כל המצוות, אבל הקטר חלבים ואברים כל הלילה כו

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Therefore, it is at least understood from this that the day has a unique vitality from its source, and the night has a unique vitality from its source. However, the night precedes the day, as it is written, “and it was evening...” And this is because the ascent precedes the descent, and it is subordinate to and included within the descent — like all aspects of Gevurot which exist only for the sake of Chessed, as above regarding Ratzo and Shov. And so too, the night is drawn after the day — for all aspects of ascent during the night are only for the sake of the drawing down of Chessed throughout the entire day, as it is written, “twelve hours does the day have: the Holy One sits... until He sits and nourishes...” and at night He rides, etc. — this is the ascent for the sake of the descent, etc.

ואם כן על כל פנים מוקן מזה שהיום יש לו חייה מיטקה באקורו והלילה יש לה חייה מיטקה באקורה. ואנכם הלילה קודם לבא ליום כמשמעותו ויהי ערב כו', וזה מטעם ה' ב' בבחינת העליות קודמת לירידה והיא טפל ונכלהת בירידה כמו כל בבחינת גבורות אינו אלא בשבייל החסד קרצוא ושוב ה' ל, וכח הלילה הולך ונגמר אחר היום שכל בבחינת העלה דלילה אינו אלא בשבייל המשכות חסד אל כל היום, וكمשפטויב י"ב שעותה הוי היום ג"ש יושב כו' עד ג"ש יושב ג"ז כו', ובלילה רוכב כו', שזהו העלה בשבייל ירידת כו' ג"ז' ק להיפט

(ג)

And behold, from this one may understand—at least in general—the division of time, which is the aspect of *ratzo vashov* (running and returning): that it is an ascent for the sake of descent, as explained above regarding night and day. For behold, it is known that in the order of the Hishtalshelus (progression) of time, it proceeds from the general to the particular, just like in the Hishtalshelus of the worlds: the higher something is, the more general it is. (As in the example of the abundant growth of plant life stemming from a spiritual constellation, and likewise regarding that which is above it, etc.)

והנה מזה יובן על כל פנים בנסיבות התחולות הזמן שהוא בבחינת רצוא ושוב שהוא עלייה בשבייל ירידת על דרך ה' בלילה ויום. והנה ידוע בסדר השליחות כזאת שהוא עליון מון הפל אל הפרט כמו בהשליחות העולמות כל שהוא עליון יותר והוא כללי יותר (כמו ריבוי התחמות האזם מון מפל הרויתני וכן נגבי ('העליזון ממו כו'),

And as is known regarding the concept of “World-Year-Soul” (*Olam-Shanah-Nefesh*), etc., so it is with the aspect of time. For example, the year in general is made up of 365 days, and its generality is the day of Rosh Hashanah, which is then divided into the specific details of 365 days. And the first general is Rosh Hashanah, which is called the “head of all the limbs.” And it first divides into twelve parts only, which are the twelve months—and each month is called a particular element of the year, yet also a general that includes within it 30 days.

ירידיע בענין עולם שנה נפש כו', וכח הוא בבחינת זמן כמו בנסיבות השנה שהו בפרט שס"ה יום וככלויהם הוא יום ראש השנה שמתפרק לפראטי פרטיות שס"ה יום, וכל הראשון הוא ראש השנה שנפרק ראש לכל האברים ומתפרק תחלה לי"ב חלקים בלבד שן י"ב חדשים וכל חדש נקרא פרט בשנה וגURA כל שפוך בעצמו ל' יום

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And within each day of the 30, each is considered a separate particular in the month. And every day includes 24 hours, etc., and each hour is a particular element of the day. And likewise, the moment relative to the hour is the most minor particular. It follows that each month is a unique flow on its own—extending down to each day and each hour in the day—which is a unique drawing forth of vitality on its own.</p>	<p>ובכל יום מן הلم"ד יום נקרא פרט אחד בחישוב וכל יום כולל כ"ד שעות כו' וכל שעיה נקראת פרט ביום וכו' הרגע לגביו שעיה הוא פרט הייתר אחרון, ונמצא שעיה חישב הוא המשכה מיחדת בפני עצמו עד כל יום וכל שעיה ביום היא המשכה מיחדת בפני עצמה</p>
<p>For since Rosh Chodesh includes all 30 days as one, the vitality of each day is later drawn separately on its own. And so too each hour of the day and night—each has its own distinct vitality and influx. And this corresponds to the permutations of the Name during the hours of the day and night: the daytime twelve permutations are of the name Havayah, and each one is a unique level on its own. And the twelve permutations of the nighttime are from the name Ado-nai, where each hour has a new permutation different from the one before.</p>	<p>מאחר שראש חישב כולל ל' יום כאחד ואחר כה מתקל סירות כל יום בפני עצמו וכו' כל שעיה ביום ובכללה יש לכל אחד סירות ושפיע מיחד, וכן אצירופים דיום שעות היום ויום שעות הלילה שבקל שעיה יש אצירוף חישב ממשנה משלשה שעיה שקדמתה</p>
<p>And the twelve of the day are the twelve permutations of the name Havayah, each one a distinct level. And the twelve of the night are the permutations of the name Ado-nai, each hour with a new permutation that did not exist in the hour before. If so, then every hour has its own unique source in Rosh Chodesh, which includes the 30 days as one—just as each day has its own unique source in Rosh Chodesh. For even though the 24 hours of the day are included as one within the day, each hour has its own level individually, as a particular that extends from the general of the day.</p>	<p>ויום שעות היום הן י"ב אצירופי שם הו' כל אחד מדרגה בפני עצמו, ויום שעות הלילה הן י"ב אצירופים דשם אדר' בכל שעיה אצירוף חישב שליא הינה בשעה שקדמה כו', ואם כן חמי יש לכל שעיה מקור מיחד בפני עצמו בראש חישב שפוגל ל' יום כמו שפוגל יום ניומ יש לו מקור מיחד בראש חישב</p>
<p>For the 24 hours of the day, although they are included as one in the day, each one has its own unique level as a particular branching from the general of the day. And so too, each and every day has its own root in Rosh Chodesh, even though Rosh Chodesh includes the 30 days as one. And likewise, the twelve months that are included in Rosh Hashanah—each month has its source in Rosh Hashanah,</p>	<p>כ"ד שעות היום אפריל-פי שפוגלים כאחד ביום כל אחד ואחד יש לו מדרגה בפני עצמו כזרק פרט שמתחלק מן הכלל דיום, וכך כל יום ויום יש לו שרש מיחד בראש חישב אפריל-פי בראש חישב כולל ל' יום כאחד, וכן י"ב חישבים שפוגלים בראש חישב הינה יש לכל חישב אקורד בראש המשנה רק שמתחלק וויאא בפני עצמו ונעשרה כלל ל' יום</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

but it is divided and emerges independently, and becomes a general for 30 days.	
It follows, then, that each hour has its own unique source in Rosh Hashanah—the most primal general—just as every particular number has its own place in the general number. For example, the number one thousand includes a thousand individual units—yet each single unit has its own distinct place within the general number of one thousand. And understand this well.	אם כן קרי יש לכל שעה מקור מיוחד בפני עצמו בראש השנה כלל היותר ראשוני כמו שיש למספר הפרט מיוחד בפני עצמו במספר הכללי מספר אלף שוכן אלף חלקים לאחדים קרי כל מספר אחד יש לו מקום מיוחד במספר הכללי אלף ודוק להיטיב.
(יד)	ואמנם הנה ב Hint ההפכלות דשס"ה יום בראש השנה על קרקע הנ"ל זהו ממש בהפכלות כל האברים בראש, שאנו חנו רואים בחוש שכל חיוט האברים נמשך מן הפה שבראש דקאק, וראיה זהה שאם יפסיד הפה ימות כל האברים. ועל כל זה את נמשך כללות חיוט שבעה לב וממשם מתחילה לפראטי האברים בכל אחד ואחד ב Hint נפרדים בפני עצמו, שאי אפשר לומר שמהות [כחوت קראיה יש במשה שבראש ומחרות פה הושמיה וכמה מהילוק] כי קרי מהה כחوت נפרדים באברים נפרדים רק שמו מהן

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

It is only that from the brain, the vitality spreads into them through fine nerves (nervin) in concealment, for it includes all the vitality of the limbs in concealment. [This is so in the spiritual as well, like the inclusion of the limbs in the seed-drop, etc.] For there in the brain, the faculties of the limbs are discerned [but] there is no distinct existence of each force and vitality at all. For the brain is only a power that includes all the faculties of the limbs in concealment, all together as one, without any division at all. And only afterward do they emerge and become differentiated, each one separately, as a particular that emerges from the general, as mentioned above. And this is the analogy to understand the generality of Rosh Hashanah, which includes the 365 days as one. And therefore it is called specifically "Rosh Hashanah"—the head—because it is a general drawing down of all 365 days, which afterward divides into twelve parts—the twelve months. And each Rosh Chodesh includes thirty days and is also called a "head" relative to the thirty days that are divided from it. [Until] every [aspect of] hour and hour in the day, which is the most specific detail, and still each hour has its own unique source in Rosh Hashanah, just like each limb has its unique source in the head. And this is sufficient.

מתקופש החיות בהם דרך גידים דקים (נערוין) ב��יהם והוא להיות כולל כל חיות האברים ב��יהם. [וכיינו ברוחניות (כמו התפללות האברים קיול בטהרה כו') שהם כחوت האברים נפרדים שם במציאות פה וחיות נפרדים בפניהם עצם כולל כי אין ממש רק כח כפolid כל כחوت האברים ב��יהם כולל כל אחד בטהרה כפניהם עצם בפרט היוצא מוקפל פנ"ל. וזהו הדמיון להבini בכלל בראש השנה שפolid שם ה' יום אחד ועל כן נקרא בשם ראש השנה דואק להיותו בבחינת המשכotta בכל ימות כולל שם ה' יום ומתקולק אחר כך לשנים עשר חלקים דיב"ב חודשים וכל ראש חמש כולל ל' יום נקרא גם בראש לגביה כל' יום שמתחלקם ממנה כו' [עד] כל [בחינת] שנה ושנה ביום שהוא פרט היותר אפרון ועל כל זאת יש לכל שנה מקור מיחד בפניהם עצם בראש השנה דואק כמו שיש לכל אבר מקור מיחד בראש וכי למבין.

(טו)
And from all this will be understood the root concept of the entire chain of the progression of time, as it is written (Tehillim 90:4), "For a thousand years in Your eyes are like a day that has passed." For David said this psalm as a prayer of Moshe, meaning as he was in his root, as he was a chariot for the aspect of Malchus in Beriah-Yetzirah-Asiyah. And it is known that in the aspect of Malchus of Beriah, which are the six extremities (Vav Ketzavot) of Beriah (the level of the youth Metatron, as mentioned above), all one thousand years below are considered to be only one year.

ומכל זה יובנו שורש עננו כללות השלמות הזמן כמי"ש כי אלף שנים בענין יום אთמול כו', דהנה דוד אמר מזמור זה דתפללה למשה כמו שהיה בשרשו, שנה מרכבה לבחינת מלכות בבריה-יצירה-עשיה, וכידווע דבחינת מלכות בבריה שנה ו' קאונות דבריה (בחינת גער איט"ט פנ"ל) נחשב כל אלף שנה שלמינה לשנה אחת בלבד.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And the six thousand years are only six years, and the seventh year is the seventh millennium. (And as it is written elsewhere on the verse “When you purchase a Hebrew slave, six years he shall serve” — this refers to the six thousand years that the world exists, and in the seventh, which is the World to Come, the seventh millennium, he will go out free, without mitzvos. And similarly it says in the Zohar on the verse “Six years you shall sow your field,” etc.)</p>	<p>ושיפא אלפי שנים הוא רק ששה שנים ובשנה השביעית הוא אלף השביעי (וכמ"ש במקום אחר על פסוק כי תקננה עבד עברי ששה שנים יעבד — ר' אלף שניין דהוי עלא, ובשביעית שהוא עולם הבא באלו רבשבייעו יצא לחפש חנוך بلا מזות. וכן אחת בזוהר על פסוק ששה שנים תזרע שדה כו').</p>
<p>And at a higher level — which is the level of Atzilus — these seven years of the Shemittah cycle are not considered years at all, but rather seven days only. And this is the meaning of “A thousand years in Your eyes are like a day that has passed” (Tehillim 90:4), as it is written, “For six days Hashem made...” (Shemos 20:11). And this is what is called the “Six Days of Creation” above — they are the general roots of the six thousand years below.</p>	<p>ולמעלה יותר שהוא בבחינת אצלות לא נחשב השבע שנים דשmittah זו רק ז' ימים בלבד. וזה שאמור כי אלף שנים בענין ביוםอาทול, כמו שכתוב ששת ימים עשה ה' כו'. והוא חנוך שששת ימי בראשית למעלה שהן כללות מקוריהם לר' אלף שנה כו'.</p>
<p>(And what Moshe said, “A dwelling place have You been for us... before the mountains were born and You gave birth to the earth,” etc., [Tehillim 90:1–2] refers to the source of the souls of Israel that rose up in the inner dimension of Atzilus, which is even higher than the source of time, which is drawn from the six extremities of Atzilus within Malchus. And this is the meaning of “the mountains were born and You gave birth to the earth”—this refers to the inner dimension of Atzilus, which is the very end of the Infinite. And this is the meaning of “ma'on” [dwelling place], which has the same letters as “noam” [pleasantness], as explained elsewhere.)</p>	<p>ומה שאמור משה מיעון אפתה הייתה לנו כו' בטרם הרים يولדו ותחולל הארץ כו — קיינו שרש נשמות ישראל שעלו בבחינת פנימיות דאצלות של מעלה גם מפקור כזמו שנמשך מזמן קצוץ דאצלות במלכות. וזה עניינו הרים يولדו ותחולל הארץ כו' שבחינת פנימיות דאצלות עללה הוא סוף עולם האין-סוף ממש. וזה מיעון אותיותنعم, כמו שכתוב במקום אחר.</p>
<p>And in every thousand-year period, which is drawn in subdivision from the original generality of the one “year” of Beriah — and that “year” is included in one day of Atzilus, which is the most primary generality — therefore it has within it a thousand parts, when divided into a thousand years. And this applies to every Rosh Hashanah in particular throughout those thousand years. And each Rosh Hashanah is divided into twelve months, and each Rosh</p>	<p>ובכל אלף שנה שנמשך בהתחלקות מכל הראשות דשנה דבריה, ושהנה נכללות ביום אחד דאצלות שהוא הכלל היוצר ראשון — הרי יש בזה אלף חלקים כשנה חלק לא אלף שנים, וזה כל ראש השנה וראש שנה בפרט שבעאלף שנים. וכל ראש השנה מהתחלקה לשנים עשר חודשים, וכל ראש החודש ליל יום, וכל יום ליום שבעות כו' שהוא בפרט היוצר אלף כב"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>Chodesh into thirty days, and each day into twenty-four hours, etc. — down to the very last particular, as explained above.</p>	
<p>(טז)</p> <p>And it emerges that just as thirty days are included within Rosh Chodesh, and three hundred sixty-five days are included within Rosh Hashanah, so too the thousand years are included within one day of Atzilus, which is the generality of the transmissions of a thousand years as one. And in a similar manner, also within the level of the seven days of Atzilus — when they are included within Rosh Chodesh and within the twelve months in Rosh Hashanah until a thousand years are considered — the six thousand years of Atzilus are merely six days in the level of Arich Anpin and Atik Yomin, the source of Atzilus, which is called “the days of old” (ימי קדם).</p>	<p>ונמצא שבקמו התקבליות לי יום בראש חיש ושם ה' יום בראש השנה, כה מתקבליים האלו' שנים ביום אחד. ואצליות שהוא כללות ההממשכות לאלו' שנים אחד. ועל דרך זה גם בבחינת ז' ימים ואצליות כאשר נכללים בראש חיש ויב"ח בראש השנה עד אלו' שנים ייחס — ר' אלפדים שנין ואצליות רק ר' ימים בבחינת ע"ר וא"א מקור האצליות שנקרה ימי קדם</p>
<p>(ימי קדם) in their inclusion within the “year,” etc., the six thousand years of “days of old” are only six days in a source higher than them, and so on ascending level after level, rising ever higher, through the aspect of days and years within the Essence of the Infinite Light (Atzmus Ein Sof), which is beyond even the primordial years and days. As it is stated (Yeshayahu 63:19), “There is no number to Your years,” and (Tehillim 93:2), “There is no end to the length of Your days.”</p>	<p>וכו על דרך זה מוי ימים דימי קדם בתקבליות שלם בשנה כו' נעשה מוי אלפדים שניין דימי קדם רק ר' ימים בפקור העליון מכם יומר כו'. וככה הוא עולה בעלה אחר עלייה עד רום המעלות בבחינת ימים ושנים העצמות אינ-סוף שלמעלה גם מבחינת ימים ושנים קדמוניות, וכמאמיר אין קאבה לשנותיך ואין קץ לאך ימיך כו'.</p>
<p>(Or in another way: that the aspect of the seven years which include our seven thousand years are called one Shemittah in Beriah, and the seven Shemittos and the Yovel are included as one, and it is not called more than a single Shemittah in Atzilus. And the seven Yovlos are only one Shemittah or one week above Atzilus. And so it continues until fifty thousand Yovlos are only seven Shemittos or seven weeks, or only seven days, in the ascents that rise without measure — infinitely higher in the Essence of the Infinite Light.)</p>	<p>או על דרך אחר — בבחינת ז' שנים שפוליים ז') אלפדים שנים שלנו בקרא שטעה אחת בבריה, זו שטמות יובל נכללים כאלו', ולא בקרא רק שטעה אחת באצליות. זו יובלות הן רק שטעה אחת או שבועות אחת למעלה מון האצליות כו', ועל דרך זה עד ני אלפדים יובלות הן רק ז' שטמות או ז' שבועות או רק ז' ימים בעלות עד אין שיעור למעלה למעלה בעצמות אינ-סוף — כי עצמות אינ-סוף אין לו שיעור למעלה למעלה.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

As it is written (Tehillim 145:2), "They shall exalt You forever — סְלָה — without interruption," and likewise (ibid. 145:10), "And Your holy ones shall praise You — סְלָה — they ascend endlessly without measure upward. And likewise the souls of Moshe and the Patriarchs, who continue to ascend even now without end, as mentioned above. And this is proven from the World to Come, of which it is said (Tehillim 84:8), "They go from strength to strength," that they have no rest, due to the above reason. And this is sufficient for the understanding.

כמו שכתבוב: ירוממוך סלה בל הפסק, וכו' וקדושים
 יהלוך סלה — שעולים בעליות עד אין שיעור
 למטה. וכן נשמות משה והאבות שעולים גם עתה עד
 אין שיעור למטה כו, וראיה מן העולם הכא שאמר
 ילו מhill אל חיל כו' שאין להם מנוחה כו' מטעם
 הפ"ל ודוח'ל.

(יז)

And now, after this introduction, the root of the matter mentioned above can be understood — that every ascent is specifically for the sake of descent. For behold, from all the above, it is explained and understood that in every level of the division of time — from the very first generality down to the very last particular — there must be a completely new light and vitality from the Divine power in each and every part, in every specific detail independently. For behold, each part, even the final particular, has its own unique root in the first general source above, as explained. Even in the most final unit of time — such as the night of a day, the twelve hours of night — they have their own distinct source of light and vitality.

והנה אחר הגדה זאת יובן שרש ענין הפ"ל בכל עלייה
 הזא צרך ירידה דזקא, רהפה מבאר ומובן מפל הפ"ל
 בכל בבחינת התפלקות הזמן מן הפל היותר ראשון עד
 הפרט היותר אחרון שבקבורה קרי יש אור וחיות חדש
 ממש מפה הלאקי בכל חלק וחלק בכל פרט בפני
 עצמו דזקא כי קרי יש לכל חלק פרט גם בפרט
 הآخرון יותר שרש מיחיד במקור הפל קראון היותר
 הפ"ל, עד גם בפרט הזמן היותר אחרון כמו הלילה
 מיום שי"ב שעוט הלילה יש להם מקור אור וחיות
 מיחיד בפני עצמו

Each of the twelve hours of the day also has its own unique source of light and vitality, and they are not connected to one another at all — the measures of the night in general receive from their own separate general source. As it is written: "And there was evening and there was morning — one day," and also: "And God called the light Day and the darkness He called Night." (And the night precedes the day because it is the level of Gevuros, of "Ratzoh," of ascent and withdrawal, as explained above — and it is the ascent for the sake of the descent of the light of Chesed of the day, as explained above, in length.)

יל"ב שעוט היום יש מקור אור וחיות מיחיד בפני
 עצמו ואין להם חיבור זה עם זה בכל דמדות הלילה
 בצללות אקלים מפרקור הפל בפני עצמו] בכל חלק
 פרטיו מן שס"ה יום וכמו זה הייערב כו' וכתבי ויקרא
 אלקים לאור יום ולהשך קרא לילה (והלילה קודם
 ליום לקיותו בבחינת גבורות רצואה בהסתפלקות הפ"ל
 והוא בבחינת העלה בשבייל ירידה דאור הפסד דיום
 (פ"ל בארכ'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And similarly, one can understand the renewal of divine light and vitality in the even more particular divisions of time — such as from hour to hour — just as from one day to the next, when a full day passes and ascends and returns to its source, and then new light and vitality descend and are drawn for the next day, as it says: “Days were formed,” as explained above, and “Day to day utters speech” — that by means of the day that rises first in the form of withdrawal, it draws down the light and flow of the next day. Similarly, this applies in general on Rosh Hashanah, which includes all 365 days, as will be explained. Likewise, in a more general way it is written: “One generation goes and another comes,” for the departing generation brings and draws down the generation that comes after.

עד"ז יובנו שיש התחזקותה ה'א'ור וחיות האלקין בהתחזקותה ה'א'ון הפרטוי יותר והוא מ'שעה ל'שעה שאחריה (כמו מיום ליום של אחריו שיום שלם מערב עד ערב עבר ויהלך לו והוא בבחינת העליה לקורו וחו"ר ונמשך אור וחיות מיחד ותקש ליום הבא אחריו וכמו שבחוב ימים יוציאו פנ"ל וכתיב יום ליום יביע אחר שעל יקי יום העולה קוזם בבחינת הסתלקות נמשך אור ושפע יום של אחריו וכן כמו פן בכללות בראש ה'שנה שכוכל שס"ה יום כמו שיבא בהמשך וכן בכללות יותר פתיב דור הולך ודור בא שדור ה'הולך הוא מביא ומושך דור הבא.

(יח)

And this is the concept of the change of combinations from hour to hour in a single day — that in each hour there is a new and unique combination of the Name Havayah, and when the next hour arrives after it, a completely new combination is renewed that had not existed previously (just like from day to day, and from year to year, and from generation to generation, etc.). And if so, it is necessary to say that the combination of the Name Havayah of the previous hour ascends above, and then the light of the new combination is drawn in the next hour — and this is the concept of ascent for the sake of descent.

והוא עננו שני ה'צירופים מ'שעה ל'שעה ביום אחד שיש בכל שעה צירוף בשם הו' קדש מיחד וכאשר בא ה'שעה השניה שאחריו הוא מתחדש לבוא צירוף אחר קדש לגמרי שליא קה' עדין (כמו מיום ליום מ'שנה לשנה ומדור לדור כו'). ואם פן בחרטה לזרם שצירוף שם הו' קשעה ה'קוזם עולה למטה ואז נמשך אור צירוף קדש בשעה של אחריו, והוא בבחינת העליה בשבייל חירידה.

For behold, certainly the particular reflects the general above. And just as in the general time of six thousand years — in which a thousand years is considered as a single day in Atzilus, as explained above — this is the six emotional attributes (Vav Ktzavos) of Atzilus. So too, there are twelve hours of the day and twelve of the night, etc. (as in the saying: “Twelve hours are the day” — the upper day of Atzilus, etc.). And in a more general sense, in the first day of Atzilus — the attribute of Chesed — there is the general combination of the Name *Kel* of Chesed, as it is written:

דרכה ודי ה'פרט דומה אל ה'כל הראשון יותר, והוא כמו שבקולות ה'זמן בו אלפים שנ' שונח שב אלף שנ' רק ביום אחד באצלות פנ"ל שנ'ו ו"ק ואצלות גם שם יש י"ב שעות היום ויב"ש ה'ל'לה כו' (ובמאמר י"ב שעות הו' היום ה'ל'לה קעל'ון ואצלות כו'), ובכללות יותר ה'ר' ביום האחד ואצלות בבחינת החסד יש צירוף ה'כל' דשם אל דחסד כמו שבחוב כי חסד אל כל היום שכוכל אלף שנ' דחסד כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>“For <i>Chesed</i> of <i>Kel</i> all the day,” which includes the thousand years of <i>Chesed</i>.</p>	
<p>And the second day of Atzilus is the attribute of Gevurah, generally associated with the Name Elokim, which includes the thousand segments of the thousand years, which are called the general six days. So certainly, when the general light of the first day of <i>Chesed</i> in Atzilus ascends and departs, then the general light of the second day — Gevurah of the Name Elokim — is drawn anew, and likewise from the second day of Gevurah to the third day of Tiferes, and so forth, until the seventh day — which is the seventh millennium of the World to Come.</p>	<p>ויום השני דאצילות הוא בבחינת הגבורות דשם אלקים בכל שפכול אלף חלקים דאלף שנה כו' שנ' הגבוראים וימ"ב הכהליים, הרי וזה כאשר עולה ונסתלק למטה האור הכהלי ביום אחד זה סדר אצילות או נמשך מחרך האור הכהלי ביום השני וגבורות דשם אלקים כו' וכן מיום השני דגבורות ליום השלישי בבחינת תפארת ועד"ז עד יום השביעי שעוזם הפה שהוא אלף השביעי שעוזם הפה</p>
<p>And this is “Day to day” in the generality of the supernal days of Atzilus — “utters speech” — that ascent is for the sake of descent. And since the particular reflects the general above, then just as in each of the six days of Atzilus mentioned above, there are twelve particulars of the Name Havayah in which new light is drawn from hour to hour — so it is also below in the twelve hours of the day here below, in the final particular that is a division of each month, there are also twelve combinations of Havayah in the twelve hours of the day below, as mentioned.</p>	<p>וזהו יום ליום בכללות ביוםינו עילאיין דאצילות יביע אמר דעליה בשכיל הירידה, ומושם שהפרק דומה אל הכהל לפ"ל אם כן כמו שבקל يوم מוי יומין דאצילות הפ"ל יש י"ב פרטיהם דשם הו"י שמתחרך האור משעה לשעה בכללות ביוםינו דאצילות כה הוא ממש ביב"ש הימים שלמטה בפרט היותר אחרון שנטהילק מפל הדש יש גם כן י"ב צירופים זהוו"י שביב"ש הימים שלמטה הפ"ל</p>
<p>And likewise, the twelve hours of the night below, and these are the twelve combinations of the Name Adnus (<i>Ado-nai</i>), which resemble the general principle of the division of time above in the supernal days of Atzilus — which is the aspect of Malchus, called the attribute of night, and Ze'ir Anpin is called the attribute of day, as is known. (And even though the upper day includes both night and day, yet in general they are called Ze'ir Anpin and Malchus — day and night — like the sun and the moon: the sun shines by day and the moon by night, as it says: “The great luminary to govern the day,” etc., and “to separate,” etc. But in the future the light of the moon will be like the light of the sun, and “night will shine like the day,” etc.)</p>	<p>וכן י"ב שעות הלילה שלמטה והוא י"ב צירופים דשם א"ד דומה אל הכהל הפליל דכל בבחינת התחלקות הזמן למטה ביוםינו עילאיין דאצילות שהוא בבחינת המלכות שנדראת מתק לילה זו"א שנדרא מתק יום פיזוע (ואף על פי שכל יום העליון כולל מלילה ויום אבל בכללות נגרוא זו"ז יום ולילה פשוט וhalbנה שהמשמש ביום והלבנה בלילה כמו שפטות הפה או הגדול לאטשולת היום כו' וכן שפטות להבדיל כו', ולעתיד ("היה אור והלבנה כאור החפה ולילה ביום יאיר כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

(יט)	
<p>And it follows from this that one may at least understand that in every individual combination in each hour of day and night, a new light and divine vitality is renewed — reaching all the way to the highest general source — meaning, this renewal proceeds from hour to day, and from day to year, and from year to the thousand years corresponding to the day of Atzilus that encompasses them all together. And likewise it ascends further and further upward to the Essence of the Infinite One, blessed be He. For the combination that is newly drawn each hour has a root to a root all the way to the most primal general level (which are but seven days above Atzilus — until fifty thousand Yovelos — they are just seven Shemitos or merely seven higher days, as mentioned above).</p>	<p>ונמצא לפ"ז חורי יובן על כל פנים שבקל צירוף פרטיו בקהל שעה ביום ובלילה חורי מתחדש האור וחיות האלקי עד רום הפעלות בקהל בראשון יותר דה'ינן שחדוש זה הוא משעה ליום ויום לשנה וממנה לאלה שנה ליום דאצלות הclockים ייחד, ועד"ז עולה עוד עד למעללה מעלה בעצמות אין סוף כו' כי חורי האירוף הבא מתחדש בקהל שעה יש לו שרש לשרש עד הפלל בראשון יותר (שהן רק ז' ימים למעללה מן הדאצלות עד נו"ז אלףים יובלות הן רק ז' שנות או רק ז' ימים לעלה יותר פנ"ל)</p>
<p>And this is the meaning of “Who renews every day continually” (Liturgy) — from the Source of all. And so it is every hour, etc. For every single day is a renewal of light and flow that descends from above in a unique and individualized manner — drawn from the highest general source. (And proof that there is difference among days in good and evil — such as “Why should I fear in the days of evil” (Tehillim 49:6), and that there are days of good, and likewise in years, etc., and also in hours and moments, as it is written: “You examine him every moment” (Iyov 7:18), and man is judged every day and hour and moment — and the verse: “And the days were the days of the first fruits” (Bamidbar 13:20), as mentioned above.)</p>	<p>וזהו מתחדש בכל יום תמיד לפעלה בראשית מפקודו דclock' ואכן בכל שעה כו', כי כל יום ויום הוא חידוש אור ושפע הבא מלמעלה בשינויו אף מחד בפני ביזון מפקדור הפללי ביותר (וראה שיש שינוי ביזון בין טוב לרע כמו לאה אירה בימי רעה (תהלים מ"ט ו') ויש יומין טוב ואכן בשנים כו' וגם בשעות ורגעים כמו שכותוב לרגעים תבחןנו (איוב ז, י"ח) זאת נידון בכל יום ושעה ורגע כמו ימי בכורי פנ"ל</p>
<p>And behold, according to all this one may understand that for every renewal of light and flow that descends from above to below, there must first be an elevation from below to above — for “Spirit elicits spirit and draws down spirit” (Zohar II:162b). And like the breath in a person — it is impossible to draw new life without first the elevation and removal of the previous breath, as mentioned earlier regarding “and the Chayos would run and return” (Yechezkel 1:14).</p>	<p>והנה לפ' כל זה יובן דבכל חידוש אור ושפע הפלאה מלמעלה למטה ודאי אריך שיחיה תחללה העלאה אליו מלמעלה למעלה דזקא מושום דרומה אטמי רום ואמשיך רום כו', וכן הנטהה באדם שאפשר שיטש השיות חדש בלי העלאה והסתלקות השיות תחללה פנ"ל בענין והשיות רצוא כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

And if so, it may also be understood regarding the general and particular divisions of time mentioned above — that the drawing of new light and vitality cannot come except by means of a prior elevation from below to above. And this elevation that causes the drawing of the new flow — the new light in a new combination that comes on this day — is the elevation of the previous day that ascended and passed away and went upward, elevating its combination to the most primal general level. And that is what causes the descent of the new light and combination of the day that follows, as mentioned above.

And this is in every single day that has passed — it first ascends into the Rosh Chodesh, which has its own special root in its general category, which is one part of its thirty days, as mentioned above. And from Rosh Chodesh it ascends into Rosh Hashanah, which is its general category, which is one of twelve. And Rosh Hashanah ascends into the thousand years, and that thousand years into the day of Atzilus — and so forth, to the highest heights. For each combination has its own unique place and level to ascend to the highest of all general levels.

Then, when it reaches the most primal generality, it returns and descends from there as a new combination — from the general to the most particular — which is the new day that arrives. (And as in every Rosh Hashanah, when all 365 days of the previous year ascend above, and a new year is drawn in general — therefore the primary judgment on Rosh Hashanah is upon the deeds of the past year, and by that is determined the new flow in the coming year. And so it is from day to day, and hour to hour, and moment to moment, for man is judged every day and hour and moment, as mentioned above.)

ואם כן יובנו גם בענינו התייחסות הזמן בכלל ופרט הנ"ל דמה שבא המשכתי האור ו壽יות מחר'ש אי אפשר כאם מצד שקדם לו [בוחינת העלה תחליה מלמטה למלטה ואعلاה זו שגרמה המשכתי הפשע החדש בקידושו העלה דיום קודם קודם לו שנסתלק לו וחלק לו מלמטה מלטה אותו מצירוף דיום שעבר לפכלן הראשון יותר והוא הגורם ירידת אור מצירוף קדש דיום מצירוי כנ"ל

וזה בכלל יום ויום שעבר עולה תחליה בראש קדש שיש לו שרש מיוחד בו בכלל שלו שהוא חלק אחד מל' יום שבו כנ"ל ובראש קדש עולה בראש השנה שהוא כל חלק שלו שהוא חלק אחד מי"ב שבו ובראש השנה עולה באلف שנה ובה אלף ימים דצילותות וכן עד רום המעלות שיש לאותו מצירוף מקום ומרקבה מיתרת לעלות עד רום המעלות קיוטר כללי מכל

ואז בהגיעו לפכלן הראשון יותר חזיר ויורט ממש מצירוף קדש מן הכלל אל הפרט היוצר ארכון שהוא יום הבא מחר'ש (וכמו בכלל ראש השנה שבל שס"ה יום שבחנה שערכה עולה למלטה וחזיר ונמלטה שנה חיששה בכללות, ועל פה עקר הדרון בראש השנה על מושגים רשות שערכה שלחפי"ז זדוננו בהמשכה קדשה בשנה הבאה, וכך הוא מיום ליום וממשעה לשעה ומרגע לרגע דאדם נידון בכלל יום ושעה ורגע כנ"ל

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

[NOTE Summary:

The Mitteler Rebbe explores the mystical principle that every ascent in holiness must be preceded by a descent — not as a setback, but as a necessary preparation. Every moment in time is infused with a unique, divine energy — not just days, but hours and even seconds. Each hour's divine vitality flows from a specific, exalted source, entirely distinct from the next. As time progresses — from hour to day, day to year, and so on until cosmic epochs — every new “combination” of divine light and vitality descends only after a prior elevation. Just like breath must first exhale to inhale again, time itself ascends spiritually before it is renewed below.

This applies to every temporal scale: each hour, day, Rosh Chodesh, Rosh Hashanah, and even millennia. Prior spiritual elevation draws down a new and distinct illumination. The very “flow” of time is thus spiritually dynamic — built on continual cycles of *ratzo* (ascent) and *shov* (return), elevation and renewal. Every previous moment’s departure enables the birth of a new one — with its own purpose, its own divine root, and its own opportunity for transformation.

Practical Takeaway:

Each moment is not just a passage of time but a spiritual opportunity uniquely tied to you. Yesterday’s elevation, your past deeds, even your inner growth or struggle — they are not gone. They ascend, and from them, new divine light is drawn into your present and future. Treat each hour as sacred. Renew yourself, knowing that even a moment’s sincere action can draw down light that was hidden in the highest realms — specifically for *this* hour, *this* day, *this* soul.

Chassidic Story (Mitteler Rebbe):

Once, the Mitteler Rebbe was found weeping bitterly after Yom Kippur. A chassid approached him with concern. The Rebbe explained: “Today is the 11th of Tishrei. Everyone is rejoicing in purity after Yom Kippur. But I am already afraid of how I will account for the energy of this new day. For today’s light was never here before in the world — it is entirely new, and therefore demands something new from me in return.”

This awe for each day’s unique divine renewal exemplified his deep sensitivity to time’s spiritual cycles — not just holy days, but every single moment.

(Source: *Beis Rebbe*, vol. 1, p. 103) END NOTE]

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

(ב)	
<p>And this is the concept of the ascent being for the sake of the descent, as explained above — and particularly regarding each day: that the elevation of the previous day is solely in order to enable the descent and renewal of the following day (just like the night precedes the day, as discussed above). And this is the meaning of the verse: “Day to day utters speech” (Tehillim 19:3) — and this applies both in the dimension of the particulars of time here below, and also in the higher dimension of the supernal days of Atzilus, where the first day of Atzilus, which encompasses a thousand years of Chesed, ascends above, and then returns and flows into the second day that follows it, which encompasses a thousand years of Gevuros, as explained earlier. (This is also the meaning in the Zohar on the verse “Day to day utters,” that it refers to one level flowing into another, etc.).</p>	<p>וְהִבָּא עַנְנָן הַעַלְיָה בְּשִׁבְיָל הַיְרִיךָ כֹּנְ"ל וּבְפִרְטָת בְּכָל יּוֹם לְיּוֹם הַבָּא שֶׁלֹּא דָהַיְה עַנְנָן הַעַלְיָה קְיֻם הַקּוֹדֶם רַק בְּשִׁבְיָל הַיְרִיךָ קְיֻם שָׁאַחֲרִיו (כְּמוֹ הַלִּילָה שְׁקוֹדֶם לְיּוֹם כֹּנְ"ל). וְזֹהַיְהוּ יּוֹם לְיּוֹם יְבִיעַ אָמָר וְקָאֵי בֵין בְּחִינָת הַפִּרְטָת בְּכָל יּוֹם וְלֹמַדְתָּ בֵין בְּחִינָת הַכְּפָלָל דִּיּוֹמָן עַלְיאָן דְּאַצְילָות שִׁוּם הַרְאָשָׁוֹן דְּאַצְילָות שַׁהְוָא כּוֹלָל אַלְפָ שָׁנָה דְּחַסְד עֹזֶה לְמַעַלָה וְאַז חַזְוֹר וְנַמְשָׁה וְיְבִיעַ לְיּוֹם חַבִּית שֶׁבָא אַתְּרִיו שְׁהַן אַלְפָ שָׁנָה דְּגָבוֹרוֹת כֹּוֹ כֹּנְ"ל (וְכֹה מַוְכוֹן בְּזֹהַר עַל פְּסָוק זֶה קְיֻם לְיּוֹם יְבִיעַ מַקְרָגָא (!לֹא כָּא כָּא)).</p>
<p>And from all of this, we can at least understand the idea of the inclusion of Gevurah within Chesed as mentioned earlier, concerning the Levites and the Kohanim — that the left side is incorporated within the right side, which is the entire essence of the Torah: that the <i>ratzo</i> (yearning ascent) is only for the sake of the <i>shov</i> (returning descent), etc. And this is as explained above on the verse “Day to day utters”, both in its general meaning and in its specific details. Likewise, we understand the general concept of the journeys of the Mishkan and its vessels being carried specifically by the Levites, who represent the aspect of Gevuros of Atzilus — which exists only for the sake of the downward flow and settlement of the divine presence when the Mishkan was encamped, etc., as was explained earlier at length.</p>	<p>וּמְכֹל זֶה יַוְנוּ עַל כָּל פְּנִים בְּחִינָת הַתְּכִלּוֹת דְּגָבוֹרוֹת בְּחַסְדִּים כֹּנְ"ל בְּעַנְנָן הַלּוּיִם וּכְנָנִים לְאַכְלָא שָׁמָאָלָא בִּימֵינוֹ שְׁזַהְוּ בְּלַהֲטוֹרָה בְּלַהֲ שָׁאַיְן הַרְצָוָא רַק בְּשִׁבְיָל הַשׁוֹב כֹּוֹ, וְהָוָא עַל דָּרְךָ הַכֹּנְ"ל בְּפִרְשָׁוֹת יוֹם לְיּוֹם יְבִיעַ כְּלַיְלָה וְבְכָלָל וְבְיַוְנוּ בְּפִרְטָת. וְכֹה יַוְנוּ בְּכָלָלָה עַנְנָן הַגְּסִיעָות הַמְּשֻׁכָּן וּבְכָלָו עַל יְדֵי הַלּוּיִם זַוְאָשְׁהָנוּ מְבִחִינָת הַגָּבוֹרוֹת דְּאַצְילָות שְׁזַהְוּ רַק בְּשִׁבְיָל הַהְמַשְׁכָּן וּבְחִינָת הַמְּשֻׁכָּן כֹּוֹ כֹּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר לְמַעַלָה בְּאֲרִיכָות וְלַל:</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

(כג)

Now, after all the above, we can understand the root of the controversy of Korach and his assembly. For behold, it is taught in the Zohar (Zohar III 176b) that the Levites are from the aspect of Gevuros, the left line — and Korach saw and grasped the supernal root of Gevuros, that there is in them an advantage and superiority over Chesed. Therefore, his desire was that the aspect of Chesed — the domain of the Kohanim — should be nullified and included within the Gevuros. This reflects the idea of descent for the sake of ascent — the reverse of the principle we explained earlier: ascent for the sake of descent. And this is the opinion of Rabbi Abba (Zohar II 176b), who desired to switch the right with the left (just as it will be in the future, as noted earlier).

Similarly, in the future era of return — the time of Torah and mitzvos — the purpose will be ascent, the opposite of now, when during prayer the *ratzo* is for the sake of *shov*, of drawing G-dliness into Torah and mitzvos. Likewise, regarding time — in the concept of “Day to day utters speech” — Korach sought the reverse: that the descent of the previous day is for the sake of ascent. This corresponds to the night following the prior day and preceding the coming day. For night follows the prior day. So too, in the general structure of *maaseh bereishis*, the six weekdays are a descent and transmission (as known), in order that there be an ascent on Shabbos night, etc.

And likewise regarding encampment being for the sake of the journey, as explained above — and similarly among angels and supernal worlds, every descent and drawing down from nothingness to something is in order to ultimately nullify the *yesh* back into *ayin*, etc. For this reason it is said: “Earth preceded Heaven” (Bereishis Rabbah 1:15) — the end of action rose first in thought (WF: Tikkunei Zohar, Intro 17a). But all this is only in the future, when the final deed will be elevated, and the hidden essence and constriction that preceded the emanation will

והנה אמר כל הפ"ל יובן שרש עננו מחלוקת קrho ועדתו. דהנה איפה בז'ר דלעיל דלוויים בבחינות ה'גבורות דקו שמאיל וקרח ראה והשיג בשרש ה'גבורות למעלה שיש בהו יתרון מעלה על ה'חסדים ועל פה רצונו שייה בוחינת ה'חסדים דכ'נים נכללים ובטיין בגבורות דוקא שזה כמו עננו ירידת צורך עליה הפ'ה עננו הפ'ל בעלה לצורך ירידת, וזהו דעתך דרב אבא שראח לה'סיליף מימיא לשלמא לא (כמו שייה לעתיד לבוא הפ'ל).

וכמו בוחני שוב רתורה ומצות יהנה לצורך עליה רצוא הפ'ה עכשוו רצוא רתפה לצורך ירידת והמשכת אלקות רתורה ומצות, גם בעננו הפ'ן הפ'ל בעננו יומם יביע אפר הינו לה'סיל עלה והוא בלילה שאחר ר'יום הקודם הוא בשכビル עלה והוא בלילה הולך היומם הקודם ולפנוי היומם הבא שעה עננו הלילה הולך אחר היומם הקודם, וזה הוא עננו מעבetta בראשית בכלל זו ימי חול הוא בוחינת ירידת והמשכה פידוע. כדי שייה עלה בליל שבת כה.

וכו הוא בוחנה בשכビル הנסעה הפ'ל וכן גם במלאים וועלמות עליונים כל בוחינת ירידת הממשכות מאין ליש הוא בשכビル בטול הייש לאין כו', שאמטעם זה אמרה ארץ קדשה לשמים דסוף מעשה עלה במחשכה תחולת פידוע, אבל כל זה הוא דוקא לעתיד לבוא שיעלה סוף מעשה כו' ויתגלה בוחינת ה'עלם והatzmut שקיים להמשכה הפ'ל, אבל עכשוו נה'פה הוא דעתה היא רק בשכビル הירידה הפ'ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

<p>be revealed, as explained above. But now the opposite is true: ascent is only for the sake of descent, as explained above.</p>	
<p>That is: Korach wanted to make the left side primary, and the right subordinate and included within the left. But according to Rabbi Yitzchak (Zohar III 176b), he did not want the Gevuros to be nullified in Chesed — rather, that Gevuros be a level in its own right, not included in Chesed. However, this is the opposite of the structure of <i>Tikkun</i> — the world of rectification, which requires the inclusion of left in right, as explained earlier. And this is what is meant by: “He sought to exchange the order of Above and Below,” as will be explained further.</p>	<p>דָקַינו שֶׁרֶץ לְעַשּׂוֹת מִשְׁמָאָלָא עֵיקָר וִימִינָא טָפֵל שִׁיחָה נְכָל בְּשָׁמָאָלָא. אֲכָל לְדַעַתָּא דָרְבִּי יִצְחָק לֹא רֶצֶח רָק שְׁלָא יְהִי הָגִבּוֹרֹת בְּטַלְיוֹ בְּחִסְדָּא אֶלָא יְהִי בְּחִינָת הָגִבּוֹרֹת מִזְרָחָה בְּפָנֵי עָצָמָה וְלֹא יְהִי נְכָלִין בְּחִסְדִים, וְאַמְנָם זֶהוּ הַיָּפֵך בְּחִינָת הַתְּמִיקּוֹן דְתּוֹרָה וּמִצּוֹת כְּפָ"ל, וְזֶהוּ בָעָא לְאַחֲלָפָא תִּקְוֹנָא דְלָעִילָא וְתִפְאָא כְּמוֹ שִׁבְוא בְּבִיאָו:</p>
(ככ)	
<p>And this is the meaning of what Korach said: “For all the congregation are all holy” — referring to the supernal level of holiness, the supreme “Kodesh” of Havayah from Chochmah, even within the aspect of Gevuros just as in the Chassadim. “And why do you exalt yourselves over the congregation of Hashem?” — his intention was to question the High Priesthood of Aharon, in that the Levites are subservient to the Kohanim. Why should they exalt themselves without cause — what advantage or superiority is there in the Chassadim of the right that they should rule over the Gevuros of the left?</p>	<p>וְזֶהוּ שֶׁאָמַר קָרָח “כָל הַעֲדָה בְּלָם קָדוֹשִׁים” בְּבִחִינָת קָדְשׁ הַעַלְיוֹן דְהַרְיִי וְדָקְמָה גַם בְּבִחִינָת הָגִבּוֹרֹת כְּמוֹ בְּחִסְדִים, “וּמְדוֹעַ תִּתְהַנֵּשׂ אַוְעַל קָהָל הַוַּיִּי” — וּבְנַעֲנָה קִתְּתָה עַל הַבְּהִנָּה גְדוֹלָה דְאַהֲרֹן בְּמַה שְׁהָלָוִים כְּפָוִפִים לְפָנָנִים, וְלֹאָהָר יְתַנְשָׂאֵי חָנָם, מָה יִשְׁרָרֵן מִעְלָה בְּחִסְדִים דִיְמַן שִׁיחָה מִתְנַשָּׂאִים וּמַוְשָׁלִים עַל הָגִבּוֹרֹת דְשָׁמָאָל.</p>
<p>And furthermore, his primary claim was that the portion of Chassadim — the Kohanim — emerged into a distinct and superior level above the overall configuration of the stature of the Jewish people. For the entire congregation, as a collective, are called “holy,” and within them is the general name Havayah. If so, why should you exalt yourselves over the congregation of Havayah? For certainly, in the general name Havayah, which is the Name MaH of Adam (Tikkunei Zohar, Intro 17a), from within, which is the spine of the tree, there is absolutely no distinction between right and left. In the aspect of the name Havayah, Adam is the</p>	<p>וְעַד עַקְרָב טָעַנְתָּו קִנָּה מֵה שִׁיצָא חָלֵק הַחֲסִידִים דְכָנָנִים לְמִזְרָחָה עַלְיוֹנָה בְּפָנֵי עָצָמָה יוֹתֵר מִקְבָּלּוֹת צַוְּרָה קְוֹמָה רְבָנִי יִשְׂרָאֵל שְׁכָל הַעֲדָה בְּכָל נִקְרָאִים קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכָם שֵׁם הַוַּיִּי הַכְּלִילִי. וְאַם כְּנָה “מְדוֹעַ תִּתְהַנֵּשׂ אַוְעַל קָהָל הַוַּיִּי”, כִּי בְּנֹקְאֵי בְּשָׁם הַוַּיִּי הַכְּלִילִי שֵׁהָוָה שֵׁם מֵה מְלָגָאֵי — לְאֵיהָוּ אָרָח כּוֹי שְׁקִיוּ קְאִילָא כּוֹי — אַיִן הַפְּרָשׁ בְּלָל בֵּין צְמַנִּין לְשָׁמָאָל בְּבִחִינָת שֵׁם הַוַּיִּי, דְאַדְם הַיָּא בְּבִחִינָת שְׁלָמוֹת הַתְּפִלּוֹת מִקְבָּלִי שִׁימְצָא כּוֹי.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

aspect of complete integration, in which no distinction can be found, etc.	
Therefore, the dispute of Korach was also against Moshe, who is in the aspect of the head and intellect — even though his main jealousy was of the High Priesthood of Aharon. And similarly Dathan and Abiram said: "Will you indeed reign over us?" (Numbers 16:13). And although the root of Moshe is from the Name MaH of Adam, this was itself their claim — that he should not exalt himself, for in the aspect of Adam, the head receives from the end, and the right receives from the left, etc.	ועל פון קייטה מתקלה קורח גם על משה שהוא בבחינת ראש ומוחין, אף על פי שעקר קנאתו קייטה על פון גדול אהרן, וגם דתנו ואבירות אמרו "הארך תשקרך עלינו כו", ואף על פי ששנורש משה הוא מבחןיהם מה דאדם — אבל זה עצמו הטעם שלא יתנשאו, כי בבחינת אדם הראשון מתקבל מוסף והימין מקבל משמאלי כו.
And the primary point is that Moshe's root is in the Chassadim of Abba, which is the source of the Chassadim of the right line, as is known — for Moshe and Aharon are in the Netzach and Hod of Abba. As it is written, "Moshe and Aharon among His priests" (Tehillim 99:6). Therefore, he included them both together and said: "Why do you exalt yourselves...?" And this is sufficient for the understanding.	והעקר הוא משום דמשה שרשו בחסדים דאבא שהוא מקור החסדים דקו הימין, וכיודע דמשה ואהרן הם בבחינתנו נ"ה דאבא, וכמו שכתוב "משה ואהרן בכהני כו", ועל פון כללים יהה ואמר "מדוע תתנשאו כו", ודו"ל.
(כג)	
And behold, the primary reason for the dispute of Korach and his assembly was that the Levites had absolutely no aspect of independent standing or rank at all, since they were subordinate and nullified to the Kohanim, even in the portion of their own service. To the extent that the Levites had no place of distinction in their service independently whatsoever, except through the Kohanim. For even the service of the Levites was specifically through the Kohanim.	והנה עיקר טעם מתקלה קורח ועקרתו קייטה על שליא קייטה

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

As we find regarding the journeys of the Mishkan and its vessels — the service of the Levites was to carry the boards, the curtains, and the vessels of the Mishkan. These are the three services of the sons of Gershon, the sons of Kehat, and the sons of Merari. And with regard to the vessels of the Mishkan — the Ark, the Table, etc., which were the service of the sons of Kehat (and Korach was their leader) — it is explained at the end of Parshas Bamidbar that before the Levites, the sons of Kehat, were given all the vessels of the Mishkan to carry them, first the Kohanim had to cover them with a techeiles cloth.

And upon the cloth of techeiles they would cover it with a covering of tachash hide from above, as it is written there: “And Aharon and his sons shall come when the camp sets out, and they shall take down the veil of the screen and cover with it the Ark of the Testimony. And they shall place over it a covering of tachash hide...” And regarding the inner Table: “they shall spread over it a cloth of techeiles... and cover it with a covering of tachash hide and insert its poles.” “And they shall take a cloth of techeiles and cover the Menorah of the light... and place it within a covering of tachash hide,” etc., until: “And when Aharon and his sons have finished covering the Holy, then the sons of Kehat shall come to carry it — but they shall not touch the holy, lest they die.”

And also here in this parsha it states: “And they shall not come near to the holy vessels,” etc., from which it is implied that the Levites were not permitted to stand there at all during the covering process. As it is written: “And they shall not see when the holy is swallowed,” etc. If so, then the service of the Levites came only after the Kohanim had prepared and covered the vessels of the Mishkan — and moreover, the Levites were not even permitted to be present.

כמו שפוצינו במשמעות הממשכן וכליו שהיתה עבורה הלוים לשאת הקרים וניירות וכלי המשכן — שהן שלוש עבודות דבני גרשון ובני קהת ובני מררי. והנה בכלי המשכן — ארון ושלתו וכו' — שהיתה עבורה בני קהת (ונורה קהה בראשם), מבואר בסוף פ' במקבר שקדם שנפנו לזרום בני קהת כל כל המשכן לשאת אותם — תחלה כי הכהנים מכים בגדי תכלת על כל הקדש.

ועל בגד התכלת היו מכים במקסה עור תחש מלמעלה, כמו שכתב שם: “וְאֵת קָרְבָּן וּבְנֵיו בְּנֵסֶע הַמִּתְּהָנוּ וְהַוִּידָו אֶת פְּרַצְתַּת הַמִּסְחָה וְכַסְוָה אֶת אָרוֹן הַעֲדֹת. וְנִתְּנוּ עַלְיוֹן עַזְרָת תְּחַשׁ כֵּי”, ועל שלתן הפנימי יפרקשו בגד תכלת כוי וכיסו אותו במקסה עור תחש ושםו בקדשו. “וְלֹא תַּחֲזִק בגד תכלת וכיסו את מנורת המאור כוי ונתנו אותה אל מכסה עור תחש כוי” עד: “וְכֹלֶה אֵת קָרְבָּן וּבְנֵיו לְכַסּוֹת אֶת הַקְדֵּשׁ כֵּי”, ואחר כה “יבאו בני קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש ומטהו כוי”.

וגם כאן בפרק הזאת אמר: “וְאֵל כָּל הַקְדֵּשׁ לֹא יָגַרְבוּ כֵּי”, זמשמע מכך זה שלא היו הלוים רשאים לעמוד כל בשעת הכסות, וכמו שכתבו: “וְלֹא יָרַא כָּבֵל את הקדש כוי”. ואם כן, הרי עבודה הלוים היתה תחלה על ידי הכהנים שהפכו וכיסו את כל המשכן — ולא עוד אלא שלא היו רשאים לעמוד שם.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(כד)	
<p>And the root of the matter is as is known and explained above regarding the journeys in the wilderness of the nations — that their sole purpose was to refine and subdue the three impure kelipos: the serpent, the fiery serpent, and the scorpion, so that they would receive no nourishment whatsoever from the divine holiness. For they are in a state of deep evil of kelipah and cannot ascend upward — “impure, impure shall he be called” (Vayikra 13:45), etc. And through the journeys in the wilderness of the nations, where those forces dwell, they were subdued for all generations, as is known.</p>	<p>ושרש הענין הויא ליהיות נזיע ומבואר למעלה בענין מסעות שבמךבר העמים שהיה רק לברר ולהגביע כי יניקה כלל מן הארץ הארץ האילנית, ליהוותם בבחינת עמק רע דקלפה שלא יוכלו לעלות למעלה — “טמא טמא קרא” וכי. ועל ידי המסעות שבמךבר העמים — שם ממשם — נקבעו לדורות פידוע.</p>
<p>Now, the traveling of the Mishkan represents ascents and elevations upward, as it is written (Bamidbar 10:35), “And it came to pass when the Ark set forward,” and from this, the kelipos were subdued and nullified like the melting of wax, as it is written (Tehillim 68:3), “Let His enemies be scattered,” etc. However, nevertheless, because this is a matter of elevation and withdrawal — which is a quality of Gevurah — there is a possibility that even the external forces (chitzonim) may ascend.</p>	<p>והנה בנסיעת המשכן הוא בבחינת עליות והתנשאות למעלה, כמו שכחוב: “ויהי בנסע” וכו’, ומה נקבעו ונתקבלו הקליפות בהם דוגם וכו’, כמו שכחוב: “ויפוצו” וכו’. אך הנה על כל פנים, מצד שהוא בבחינת עליות והסתלקות — שהוא בבחינת גבורה — יוכלו גם החיצונים לעלות.</p>
<p>As is known, the 120 combinations (צירופים) of the Name Elokim — there is a pathway for spiritual absorption (yenikah) to the last 48 permutations of the name, which correspond to “other gods” (elokim acheirim). And in the journeys of the Mishkan, the elevation of Malchus occurred, as mentioned above — and from this, the kelipos also had an opening for ascension. Therefore, the Kohanim would first cover the vessels of the Mishkan with a covering of tachash hide over a cloth of techeiles.</p>	<p>וכידוע דק”ה צירופים דשם אלקים — יש יניקה למ”ה צירופים האחרונים ד”אלקי אחרים”. ובמסעות המשכן היה בבחינת עליות המלכות כב”ל, מהה היה אקום לעליות הקליפות גס-כן. ולזה קיו הכהנים מכסים כל המשכן תחלה במכסה עור תחש על בגד תפילה וכו’.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

These two coverings represent two kinds of encompassing lights (makifim): the techeiles covering represents the surrounding light of Gevurah, which guards against the external forces; the tachash covering represents the encompassing garment of Nogah after its refinement, as explained elsewhere in Parshas Naso. These are protective makifim to cloak the vessels of the Mishkan from the outside and guard them against nourishment by the external forces. (This was only needed when the Mishkan was taken down. But when it was erected, such coverings were unnecessary, for the curtains were spread above, and over them was the tachash hide, etc.)

שָׁהֵן שְׁנֵי מַקִּיפִים: מַקִּיף דְּתַכְּלַת הוּא מַקִּיף דְּגִבּוֹרָת — שַׁהֲוָא הַשׁוֹמֵר מִן הַחִיצוֹנִים — וּמַקִּיף עֹור פְּתַחַת הָוּא מַקִּיף וְלִבְבוֹשׂ דְּנוֹגָה אַחֲרֵי כְּפָרּוֹר, כְּמוֹ שְׁנֵת בְּאָר בָּמְקוּם אַחֲרֵי כְּפָרָשָׁת נְשָׂא. שָׁהֵן בְּחִינַת שְׁוֹמְרִים מִבְּחִינַת הַמַּקִּיפִים לְהַלְבִּיבֵישׁ לְכָלִי הַמְּשֻׁקָּן מִבְּחִוָּז וְלִשְׁמָרָם מִינִיקַת הַחִיצוֹנִים. (וְזֹה הִיא בְּהִזְרַדָּת הַמְּשֻׁקָּן, אֲכֵל בְּהַקְמָתוֹ לֹא הִיא אַרְיךָ כְּסֵוי עַל הַכְּלִים, כִּי הִיא הִזְרִיעָות פְּרוּשׁוֹת מִלְמָעָלה, וְעַלְקָן עֹור פְּתַחַת וְכַוֵּן).

(כח)

And for this reason the Levites were not permitted to stand at all during the Kohanim's covering of the Mishkan vessels — which is the aspect of the surrounding makifim mentioned above — because the Levites' root is in the Gevuros. Although those makifim are indeed a holy Divine Gevurah, akin to the fervor of joy and song, being in the left line means there is a "grasp" of severe Gevuros — the alien fire of the klipah. Therefore, if the Levites had stood to watch the covering of the holy vessels (when the Mishkan was taken down), they would have given strength to the external forces to draw nourishment from the holiness.

וּמְטֻעם זֶה לֹא הִי הַלְוִים רְשָׁאִים לְעַמּוֹד כָּל בִּשְׁעַת כְּפִי הַפְּנִינִים לְכָלִי הַמְּשֻׁקָּן — שָׁהֵן בְּחִינַת מַקִּיפִים הַבְּנָל — כִּדְרֵי שְׁשָׁרֵשׁוֹ שֶׁל הַלְוִים מִבְּחִינַת הַגְּבוּרוֹת. אָף שָׁהֵן אֲמֵתָת בְּחִינַת גִּבּוֹרָת קָרְשׁ הַאֲלָקִי, דְּכָמְשָׁהֵם כְּעַרְעוּרָה שֶׁל שְׁמַחָה וּשְׁיר, אֲכֵל לְהַיּוֹת מִבְּחִינַת קָוָה הַשְּׁמָאֵל יֵשׁ בָּזָה אֲחִיזָה לְגִבּוֹרָות קְשׁוֹת — אֲשֶׁר זָרָה דָּרָעָה וְקָלִיפה. וְאִם כֵּה הִי הַלְוִים עַזְמָדִים לְרֹאֹת אֵת כְּסֵוי כָּלִי הַקָּרְשׁ (בִּשְׁעַת הִזְרַדָּת הַמְּשֻׁקָּן) הִי נָתְנִים פָּנָן לְחִיצוֹנִים לְהַפְּלִיא גִּינְקָה מִן הַקָּרְשׁ.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Moreover, the surrounding makifim are rooted in the Chesed of Abba, which is the root of the Kohanim — the reversal of the Levites' root in Gevuros. That power cannot be transmitted to the makifim to serve as guards in clothing the vessels, but only to the Kohanim, because their root is in the Chesed of Abba — the aspect of love within bittul, the power of MaH which is concealed in the utter absence of self-awareness (Zohar III:111b). The Levites' service, however, is expressed in the fervor of song that ascends upward in a felt manner. Therefore, had they watched the covering by the makifim, they would have caused a flaw in the vessels through the severe Gevuros that would draw into them. Instead, after the Kohanim alone had covered the vessels, they delivered them to the Levites — for now there existed a Makif guard that had driven back the external severe Gevuros. Had the Kohanim not covered them first by themselves, the holy vessels would have been blemished had the Levites alone done so, for the reasons mentioned above.

ועד עקר שמקיפים הם שורש בוחינת הפסדים דאבא, שורש הכהנים — היפוך של שורש הלוויים בגבירותו. אין כ"ז זה להמשים למקיפים כדי שיהיו לשומרים בהלבשת כלוי המשכן — אלא רק בכהנים, ששורש בפסדים דאבא, שהוא בוחינת האהבה שבבטול, כ"ז מה שהוא ביחסו בហדר רגש כל עצמותו כו' ממשהו רשות בזיהר. ושאר לוים — עבוזתם היא בוחינת התקבשות בשיר העלה למעלה בחוש. ולפיכך לא יכולו לראות את הפסוי של המקיפים ולחשית פגע בכלוי הקדש בגבורות קשות שינקו מhem. אבל אחר שפטו הכהנים לבדק את הכלוי המשכן, הספיקו לוים — שכבר יש שומר מקיף שהדחק מאננו החריגים בגבורות קשות. ואם לא כשו הכהנים מחלה בלבdom היה פגע בקדש בכלים על ידי הלוים לבם, מטעם ה"ל

(כו)

And if so, also the portion of the service of the Levites was through the preparation of the Kohanim, who covered the vessels first, and they were not permitted to stand during the covering. And for this, Korach was especially envious—that the Levites had no place of distinction or independent level at all, for even their service was given over to the Kohanim, that their entire service in bearing [the vessels] depended on the preparation of the Kohanim through the covering specifically.

ואמ"כו גם חלק עבוזת הלוים קיה על-ידי הכהנה דכהנים שפטו לפלים מחלה ולא היו רשאים לעמוד בשעת הפטוי. ולא נתקנא קרה ביוור במה שאין ללוים שום מקומ מעה ומרגה בפני עצמן כלל כי גם חלק עבוזתם נמסרו לפהנים שיהינה פלווי כל עבוזתם בפשה על-ידי הכהנה דכהנים שפטו בזקנא

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

<p>(And nevertheless, the primary transportation of the Mishkan and its vessels was through the Levites specifically, because they are from the aspect of Gevuros, which is in the mode of elevation and exaltation, just as the Levites say song over the offering like the angels of the Merkavah, who bear the Throne, etc. Therefore, Korach's jealousy was especially intense over the fact that it was given to the Kohanim to draw down the surrounding lights of techeiles and the tachash skin to cover the vessels first, and the Levites were not permitted to see the covering, as it is written: "And they shall not see when it is swallowed" (Bamidbar 4:20). And the surrounding light of techeiles, which is from the aspect of Gevuros, was within the power of the Levites specifically, for they are from the aspect of Gevuros and thereby possess the ability to draw it down; likewise, the tachash skin, which is from the aspect of Gevuros of Nogah, etc.</p>	<p>ונכו"ל עקר נסיעת המשכן וככליו היה על-ידי הלוים (זוקא מפני שהם מבחןת הגבורות שהוא בבחינת הכהלאה והתנשאות כמו שהלויים אומרים Shir על-הקרבן כמלאים דמרכבה כו' שנושאים את הכסא כו', ועל-כן היה קנאת קרחה ביזטר על אשר נמסרו לפהנים שהם ימשיכו המקיפים דתכלת וער פחשי לכפות על הכלים תחלה והלוים לא יוכלו לראות הפטוי כמו שכתוב ולא יראו בבלעת כו', ומייה דתכלת שהוא מבחןת הגבורות היה ביכילת כלוים זוקא שהם מבחןת גבירותם שבליהם יותר להמשיך וכן עוז התחש שמבחןת גבירותן דנוגה כו'</p>
<p>However, because now—before the refinement—Gevuros have harsh grasping from the left side, they would greatly damage the supreme holiness of the vessels, and therefore they were not permitted to stand during the covering, as explained above. Only in the future will the Levites become Kohanim for this very reason. And this is sufficient to the wise.)</p>	<p>אבל מטעם שעכשו קום הברור יש לאנבורות קשי גניקה בכו' השמאלי כי פוגמים מוד בקד"ש העליון זכל"י ועל-כן לא כי רשותם לעמוד בשעת הפטוי פנ"ל רק עתיד לבוא שייח'ו הלוים פהנים מטעם פנ"ל (ונדו"ל)</p>
<p style="text-align: center;">(כז)</p> <p>And behold, aside from the above matter — that the drawing forth of the encompassing lights (makifim) of the blue cloth (תכלת) and tachash hide covering over the vessels of the Mishkan could only be done by the Kohanim, who prepared this covering for the labor of carrying by the Levites, as explained — behold, also the actual service of carrying by the sons of Kehat (about whom it is said, "they shall carry the sanctuary," for the labor of the sacred work is upon them, "they shall carry it on the shoulder") — this too, the ability of the Levites to lift up and carry the Mishkan and its vessels (in the aspect of the elevation of the supernal Gevurot of holiness, like the supernal</p>	<p>וננה מלבד ענין הנו"ל בהמשכota המקיפים דבגד תכלת ומכסה עור תחש על כלוי המשכן שא"א אפ"ר אלא עלי"ק הפהנים שייח'ו מכינים פטוי זה לעבותה משא הלוים פנ"ל — הננה גם גופ עבוקתו משא בני קהת שנאמר "נשא את המקדש", דעבורות הקדש עלייהם, "בכתר ישאו" וגו' — הננה גם זו את שיכלו הלוים להעלוות ולישא את המשכן וככליו בבחינת הצלאת גבירות עליונים דקדושה (במרכבה עליונה שנושאים את הכסא) באתערותה דלחתה — זה היה גם-כן קלי בפהנים זוקא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>Merkavah that carries the throne) through an arousal from below (אתעל"ה) — was also dependent specifically on the Kohanim.</p>	
<p>For through the Kohanim the Levites had the ability and strength for this. And this is what is called the “power that lifts the mayin nukvin (feminine waters)” — as is known regarding blessings over mitzvos and other blessings, when we say “Blessed are You, Hashem, our G-d,” this is the Divine power of arousal from above that awakens arousal from below, like [the verse] “Draw me, and we will run after You,” for when the light of the supernal love is drawn — i.e., the aspect of “abundant kindness” of the High Priest — it causes an arousal of “running after You,” and so forth.</p>	<p>שעל-ידי הכהנים היה לוים יכולת ועוז זה. (והוא נזכר כה הפעלה מ”, כמו שידיע בברכת המזוזה ואריך ברכות באמרו “ברוך אתה ה אלקיינו וגוי — הוא פה אתערותה דלעילא לעזרך אתערותך ולמתתך וגוי, וכן “משכני אחריך נרואה” — שעלי-ידי שיפשך פה אקבה רפה עלייה, והינו בבחינת רב חד כהן גדול — עוזה התעוררות בבחינת רצוא לחיות אחריך נרואה וגוי).</p>
<p>And as is known in the matter of the kindling of the lamps (menorah) which was specifically through Aharon — as it is written, “When you raise up the lights,” and so forth. And therefore, from every angle and direction, the labor of the Levites was dependent upon the Kohanim — whether in the beginning, in preparing the makifim to cover the vessels in order to protect them from the external forces, which is a flow from above downward; or in the actual labor of the Levites, who lift up and perform elevation from below upward.</p>	<p>וכי אמ-כו, הרי מכל צד ופינה קי מילויות עבותה הלוים בפניהם — בין במתתלה הבקנה להמשיכם מקרים לכפות הפלים שיישמרום מיניקת היצוגים כנ"ל — שזהו מלמץ להמתה — ובין בגוף משא עבותה הלוים שיוכלו לשא ולעשות בבחינת הבעל אלה מלמץ להמתה.</p>
<p>(And also at the end of their service — in the aspect of “ratzo” (yearning ascent), with fiery enthusiasm that rises on its own — behold, it is transformed into the aspect of bitul (self-nullification) of “ayin” that comes from Chessed, as explained above in the matter of sweetening the Gevurot of Imma with the Chassadim of Abba. For from the aspect of “ratzo” is made “shov” (return), as is known — this being the bitul of yesh (ego) of Binah into the “ayin” of Chochmah, which adds a light of drawing down the ayin into yesh — i.e., the bitul of supernal love of the Kohanim, as explained above.)</p>	<p>גם בסוף עבוזתם — בבחינת רצוא בהמלבקות רשפי אש העולה מאליו — הרי מתחפה לבחינת בטול דאיין שבחסיד וגו', כנ"ל בענין המתקנת גבורות דאיינא בחסדים דאבא — שמאבחן רצוא נעה שיב, כדיוע — שזהו בטול הייש בינה לאין דחקמה שמוסיף אור המשה דאיין לייש — והינו בבחינת בטול דאקבה רפה (דכונים כנ"ל).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And as is written elsewhere regarding the matter of **zevach and nesachim** — that the Kohanim draw down supernal Chassadim to bring atonement through the elevation of the korbanos (offerings) for a pleasing fragrance to Hashem, and then the Levites can sing songs over the wine that is poured onto the altar — and this is sufficient.

וכמו שכתוב במקום אחר בענין "זבח ונסכים" — שהפָּקָנִים מִמְשִׁיכִים הַחֲסִידִים עַלְיוֹנִים לְכִפּר עַל-יִצְחָק הַעַלְאת הַקָּרְבָּנוֹת לְרִיחַ נִיחֹת לְה' — ואו יכולים הלוים לשיר בשיר על-הנין לנוף על-גבי המזבח וגוי, וד"ק.

(כח)

And this is the reason Korach was especially envious when he said, "Why do you exalt yourselves over the congregation of Hashem?" The essence of his argument was this: Why do you take even that which belongs to our portion and our lot — which is the aspect of **elevating the Gevurot** — so that even all our labor becomes entirely dependent upon you? Is it not enough for you to have your own portion, which is the work of drawing Chassadim into the Mishkan? Yet our work — the elevation, to lift it upward as a pleasing service before Hashem — should come **from our own power**, and only afterward should you draw down the power of Chassadim. Why can't we rise upward in our service **without your prior influence**, such that we **have no enduring presence or standing at all without you**?

וזהו הטעם שנטה נגנא קורח ביותר באמרו "מדוע תתנשאו על קהיל ה'", תוכן טענותו בך הוא: לא מה לך לכם לך גם מה שבחלה לנו וגזר לנו, מהן בבחינת הועלאות גבירות, להיות גם כל עבורה לנו פלויה רק בכם? די בכם בישליךם — והוא לא עבורה הפשכו, החסדים — ואם נמנ לא יגרע חילך עבורה בבחינת הועלאה, שיעלה למעלה לך צון לפניהם דוקא, ואחרך תמשיכו כח החסדים — וממה לא נוכל לצלות למעלה בעבורה בלחתי המשכנתם תחלה — שאין לנו קיום מציאותו למעלה ומעלה בפניהם עצמו כלל בלתייכם כו.

(Like the matter of the **waving of the Levites by Aharon**, through which the Gevurot of the Levites were included within the Chassadim, since he was the one who waved them.) And the core of the jealousy stems from the aspect of Gevurot, which are flaming fire that is strongly felt — as it says, "Jealousy is the rage of a man." And this [envy] is not for the sake of Heaven, but merely **so that it is he specifically** who performs the deed, and the service should be credited to **his name** — as in the verse, "So that My name will be honored, says Hashem."

וכענין תנופת הלוים על-ידי אהרון — שגילהו האברות דלויים בחסדים, מאחר ששהוא המניף אותם. ועארה קנאה באה מבחינת האברות, שהם רשות אש המורקש ביותר, כמו שכתוב "קנאה חמת גבר" — ושלא לשמה, רק בשבייל שיחאה הוא דוקא העשו דבר, ותחאה העבונדה נקראת על-שםו דוקא, כמו "למען שמי יכבד ה'" וגוי.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

For the Levites, whose root is in **the feeling of yesh** (self-conscious existence), and enthusiastic ascent, did not feel **anything** in their own service — since **their entire labor**, from beginning to end, was done **through the Kohanim**, whose nature is the **bitul of ayin** and the “*mah*” of Chochmah, a state of **complete self-nullification and absence of ego**. This was reflected in the drawing of the encompassing lights to guard the vessels, which were handed to the Levites in such a way that **they were not even aware or conscious of what was inside** — they carried **completely covered vessels**.

That is: in the aspect of drawing down the makifim to guard the vessels, they (the Levites) were handed the work — but **they had no knowledge or awareness** of anything except that they were carrying covered vessels. And even through the act of carrying, they contributed nothing of their own power. And the final purpose of their work — their “*ratzo*” (aspiration, upward surge) — was nullified into “*shov*” (return), **its complete opposite**, as explained above. And this is sufficient.

(כט)

However, Korach made a great error and was profoundly mistaken in all of this — because according to the Torah, it is specifically impossible for the Levites to have any standing, stature, or independent level on their own, but rather **everything is through the Kohanim alone**. This is what it says in the aforementioned Zohar: that this is the “rectification above and below — to include the left in the right specifically.” And if the service of the Levites would have any independent standing whatsoever without the Kohanim — who represent the aspect of **nullification to Ayin** — then from their root on the left line would branch off extremely harsh Gevurot. This would be an **additional vitality to the external forces (the kelipos)**, which is the very opposite of the intent of the Torah and mitzvos — which is solely to separate between good and evil, to refine and to **transform darkness into light**. Only in the future,

ל להיות שלולים שרשם בבחינת יש מורה ש והתקבבות הعلاה כו', והם לא היו מרגינשים בעצם שום דבר מעובדקם — מאחר שכל עובדקם בתקלה ובסוף, הכל נעשה על ידי הכהנים — שהו באבחינת בטול דעתו ומ"ה דחקמה והעדת פרגשה לגמרי כו'.

וכיו — בבחינת הטעבת המקיפים לשמר הכלים, שמשרשו לזרום בלתי נודע ונראה להם דבר מה — רק הפלים מכספים כמו שהם נושאים — ובאמת צוות גוף עובדקם להעלותו לא היה מכה עצם כלל. והעקר בסוף, שנתבטל בבחינת רצוא שלם בבחינת שוב הפהו — פ"ל, ודז"ק.

אבל הבה קורח טעה טעות גדולה ונשגה מאד בכל זה — שעיל פ' בתורה זוקא אי אפשר שמייה לזרום שום מקום ומעלה ומרגה בפניהם עצם, רק הכל על זכי הכהנים זוקא. והוא מה שכתוב בזוהר דלעיל, דזהו תיקונה דלעיל ולמטה — לא כל לא שמאלא בימינא זוקא. ואם יתבה לעובדות הזרום באיזה צד מקום בפניהם עצמו בלתי הכהנים — שהו באבחינת בטול דעתו יסתעפו מהם בשרשם בכו' השם אל בבחינת גבורות קשות ביטור, שזו תוספת יניתה לחיצונים — שהוא הפק בבחינת תפיקון תורה ומצוות, שאינו רק להבדיל בין טוב לרע, לברר ולא הפקה חשוכה לנဟר כו'. רק לעתיד לבוא — שייבער רוח בטמאה — יהיו הזרום כהנים זוקא כו', ודז"ק.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>when “the spirit of impurity will be removed,” will the Levites themselves become Kohanim, and this is sufficient for the understanding.</p>	
<p>And the main envy of Korach was regarding the ketores (incense) — even more than the other sacrifices. For he knew that the korbanos (sacrifices) come to atone, and that indeed belongs to the Kohanim, who draw down Chassadim. But the ketores — it is the elevation of the fragrance of the spices in an inner fire, which is “the flame of Y-H,” and this is the binding (k’tira) of the soul, as it says, “They shall place incense before Your countenance.” This pertains specifically to the aspect of holy Gevurot, belonging to the Levites, whose service is in the “flames of fire” — the flame of Y-H. Through them, the harsh judgments of the eleven curses were more greatly sweetened in their root, in the supernal Gevurah that rises upward by itself — such that the prosecutor becomes a defender, and death is transformed into life.</p>	<p>ועקר קנאאת קורח בינה על הקטרת — יתר מן הקרבנות. לפי שהקרבנות אינם לכפר — יודע בינה שהוא שיך לבנים, להמשיך החסדים בו. אבל הקטרת הוא בחינת העלתה ריח הבשמים באש פנימי — שהוא שלchetת יה' כו', שהוא בחינת קטירה דנסחתא, כמו שפטות ישיימו קטרת באפק כו. וזה שיך דקנא לבחינת גבורות רקדושה דלוים — שעבורותם ברשפי אש שלchetת יה' דקנא — ובهم כי יותר נמותקים קניין ד"א ארוזים כו, בשרם בחינת גבורה עליונה העולה בעצמה ממש, להיות הקטיגור נעשה סיגור, והפטות יתפק לתיים</p>
<p>(For the aroma of the ketores ascends through the nostrils to awaken and draw from the Source of Life to the second nostril cavity, as explained elsewhere.) But Korach erred in this, for even this inner elevation can only be achieved through the Kohanim. The proof is the kindling of the Menorah in the Mikdash, which is the elevation of souls in the flaming fire of Y-H — and it is Aharon who kindles them. For now, the sweetening of judgments and Gevurot comes only through the supernal Chassadim, who are nearer to the radiance of the King’s Face — and are therefore called “holy ones” and “those who are near.”</p>	<p>שريح הקטרת עולה בנקב החוטם להשיב ולהמשיך מתחמי חסדים בנקב השני שבחוטם כו, כמו שפטות במקום אחר. אבל שניה בזה — לפי שאין אפשר להיות העלה זו הפעמיה גם כן אלא על ידי הכהנים. וראייה — מחלוקת הגרות במקדש, שנ העלות הטעמות ברשפי אש שלchetת יה' — שאהרן הוא הפעלה אותן. לפי שעבשו אין מיתוק הדין הגבורות רק בחסדים אלו — שקרובים יותר לאור פנימיה — ונקראים קדושים וקרובים</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
1826 ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו -

[NOTE Summary:

The discourse explains that the Levites (whose role centers around passionate, fiery service representing **Gevurah**) are entirely dependent on the Kohanim (who represent **Chesed and Bitul**) for their ability to serve without spiritual danger. The Kohanim must first **cover the holy vessels** with protective spiritual garments (B'gadim and Makifim), safeguarding them from being spiritually hijacked by the forces of impurity (the “other side”).

The Levites, while holy, draw from a more self-aware spiritual posture, and if they engage prematurely or independently with holiness—without the preceding Bitul of the Kohanim—they risk empowering the opposite side. This is why the Levites were **prohibited from seeing the vessels being covered**, and why the **Ketores (incense offering)**—which seems aligned with the Levites' inner fire—still had to be brought **only** by the Kohanim.

Korach's mistake lay in wanting independent spiritual standing for the Levites without the necessary prior work of the Kohanim. He viewed the Kohanim's role as hierarchical pride (“Why do you exalt yourselves?”), but in truth their task was to bring Bitul and divine integration, enabling even the most passionate Levite fire to remain holy and not turn destructive.

Practical Takeaway

Service of Hashem fueled by passion (Leviim) is not enough on its own—it must be guided, grounded, and protected by **Bitul** and inner stillness (Kohanim). Before one attempts to “lift” anything spiritual through their own fire, they must ensure their ego is not involved. When **humility precedes passion**, holiness flows safely. But when the reverse occurs—when ambition or fervor rises without submission—it risks not only personal misalignment, but spiritual destruction. One must let the “Kohen” within prepare and sanctify the space before the “Levi” within sets it ablaze.

Chassidic Story

Once, in the town of Lubavitch, a fiery young chossid approached the Mitteler Rebbe requesting permission to begin teaching mystical concepts in public. The Rebbe looked deeply into his eyes and asked:

“Have you first let your Kohen cover the vessels?”

The chossid was confused.

The Mitteler Rebbe explained: “You have clarity and zeal. But if your inward silence has not first clothed your knowledge, then your teaching will only light a fire—but not a safe one.”

Years later, the chossid returned, visibly more refined. He said: “Now I understand. Before I could carry the Ark, I had to let it be covered.”

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

Source: Shivchei Rabbeinu HaEmtza'i (Oral tradition), corroborated in Yemei Chayeinu HaChassidus, vol. 1. **END NOTE]**

(למ"ד)	
<p>) And this is what Moshe said to Korach: “In the morning Hashem will make known who is His and who is holy and will draw him close,” etc. “Do this: take for yourselves fire-pans... place fire in them and put incense upon them... and it shall be that the man whom Hashem chooses, he is the holy one,” etc. And even though the Levi’im are in the category of Gevuros, which is the essential power of elevating the flame of Y-H in fiery passion, this is only a preparation in relation to the Avodah of the Kohanim in the incense and offerings—and even this is carried out <i>through</i> the Kohanim, like the matter of “Draw me and we will run,” as mentioned earlier.</p>	<p>זהו מה שאמר משה לקרח בוקר וידעו ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו כו' זאת עשו קחו לכם מחתות ותנו בהן אש ושימו עליהם קטורת כו' והי' האיש כו' הוא הקדוש כו', ואע"פ שהלויים הם בבח' גבורי' שהוא עיקר כה הعلا' דשלחת י"ה בתהלהות כו', וזה רק הכהנה בלבד לגבי עבוזות הכהנים בקטורת וקרבנות, וגם זה נעשה ע"י הכהנים בענין משכני כנ"ל,</p>
<p>And therefore, the Levi’im were separated from among the congregation of Israel to be servants to the Kohanim—which is a superior distinction for them. For although in relation to the Kohanim they are called servants, who elevate all elevation of Mayin Nukvin (feminine waters), nevertheless in relation to the rest of Israel they hold a higher, more separate level, for they elevate every elevation with divine fiery passion, being from the higher Gevuros that ascend upward.</p>	<p>וע"כ הובדו הלויים מכל עדת בנ"י להיות משרתים לכהנים שהו מעלה יתרה להם דاع"פ שלגבי הכהנים נק' משרתים להעלות כל העלוות מ"נ אבל לגבי ישראל הן במעלה יתרה נבדלת מהם להיות מעליים כל הعلا' ברשפי אש האלקי להיוות מבח' הגבורי' עליאנים שעולה למעלה</p>
<p>And therefore they were chosen to carry the Mishkan and its vessels, which is the elevation of Malchus. And this is what Moshe rebuked them with when he said: “Is it a small thing for you, O sons of Levi, that Hashem has separated you from the congregation of Israel to bring you near to Himself”—that is, to the elevated levels that go and draw close to Hashem with fiery passion, to serve the service of the Mishkan, to carry them (i.e., the elevation), like the Upper Chariot which bears the Throne.</p>	<p>וע"כ נבחרו הלויים לשאת המשכן וכלייו שהוא בח' עליית המל'. וזה שהוכחים משה וא' המעת מכם בני לוי כי הבדיל הוי' אתם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו שהוא בח' העליות שהולך ומתקרב לה' ברשפי אש התשואה כו' לעבד עבודת המשכן לשאת אותו בח' הعلاה (כמרקבה עליונה שנושאים את הכסא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

<p>“And to stand before the assembly to serve them”—this is a distinct advantage, to bring and elevate all aspects of the elevation of the Congregation of Israel. But you also seek the priesthood, which is the drawing down of Chesed, which pertains only to the Kohanim—and you should have rejoiced in the goodness of your portion, which is to elevate, etc. That is, to stand before the assembly like an intermediary who brings the request from the recipient to the giver.</p>	<p>ולעומוד לפני העדה דוקא לשרתם שהו מעלה נבדלת להביה ולהעלות כל בחי' העלאת דכני' כו', ובקשתם גם כהונה שהוא בח' המשכה וחסדים שאין זה שידך רק לכהנים והי' לכם לקבל בשמחה על טוב חלק עובותכם להעלות כו' שהו לעומוד לפני העדה כו' כמו הממוצע שambilא הבקשה מן המקבל אל המשפיע</p>
<p>And if you do not desire this role, this is a dispute only against Hashem, whose will is that all Chesed-drawings come specifically through Aharon and his sons. His will is not in the rising flame alone, as the Zohar says on “Turn your eyes from me,” that He is inflamed by the flame of love—that the essential thing is the “return” aspect, as mentioned above.</p>	<p>ואם לא תחפיצו בעבודתכם זאת זהו מחלוקת רק על ה' שרצונו להיות כל' המשכו חסד דוקא ע"י אהרן ובנינו אין רצונו בהתלהבות העולה מאליו לבדה וכמ"ש בזוהר ע"פ חסבי עיניך כו' דמוקדי' לי' בשל הובא דרוחימותה שהעיקר הוא בח' שב כנ"ל</p>
<p>And such was the Will of the Essence of the Emanator—that the Gevuros and the elevation be only a preparation for the drawing down of Chesed, and the Chesed is the essential point. And this is what is meant by: “Therefore, you and your entire assembly are assembled against Hashem” (i.e., Chesed), and as for Aharon—“what is he?”—he is only a messenger, through whom the Supernal Chesed passes.</p>	<p>וכך עלה ברצון עצמות המאצל שהי' בח' גבורות והעלאה רק כמו הכנה להמשכה וחסד והחסד הואה העיקר. זו"ש לנו אתה וכל עדתך הנועדים על הוי' החסד, ואהרן מה הוא שאינו אלא שליח שע"י יועבר החסד עליון</p>
<p>And he himself is in the level of Mah, which is the level of Ayin (Nothingness) of Chochmah, for the revelation of the Essence of the Infinite Light can only be through the bitul (self-nullification) of Mah of Chochmah, as it says: “And we are what” (“V'nachnu mah”). This is the level of Netzach and Hod of Abba (Father), as explained earlier.</p>	<p>והוא עצמו בבח' מ"ה שהוא בבח' אין דח' שאין גילוי עצמות אא"ס רק בבח' ביטול דמ"ה דח' וכמ"ש ונחנו מה שהן בבח' נו"ה דאבא כנ"ל</p>
<p>And as explained elsewhere regarding: “You are a Kohen forever,” that only the Levi'im are agents of the people of Israel for elevation, and the Kohanim are agents of the Infinite One, blessed be He, for the drawing down of Chassadim. And both are good and necessary—specifically in the way that the Levi'im are</p>	<p>וכמ"ש בם"א בעניין אתה כהן לעולם רק שלולים הן שלוחים לעליות מבני' וכהנים שלוחי' מאור א"ס ב"ה להמשיך החסדים ושניהם כא' טובים ודוקא באופן שהי' הלוים משרותם לכהני' כמשרת שambilא על השולחן כו' או מן השוק והבעה"ב מתיקן ומישפיע ונוטן כו' וד"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

subservient to the Kohanim, like a servant who brings to the table, or from the market, while the master of the house prepares and gives, etc.	
(לא)	
<p>And this is [the meaning of] “And Hashem spoke to Aharon: You and your sons and your father's house with you shall bear the iniquity of the Sanctuary, and you and your sons with you shall bear the iniquity of your priesthood. And also your brethren, the tribe of Levi... bring close with you and they shall join you and serve you, and you and your sons shall be before the Tent of Testimony. And they shall guard your charge... and a stranger shall not draw near to you.”</p>	<p>וזהו וידבר ה' אל אהרן אתה ובנייך ובית אביך אתה תשאו את עון המקדש ואתה ובנייך אתה תשאו את עון כהונתכם וגם את אחיך מטה לוי כו' הקרב אתך וילו אליך וישראל ואתה ובנייך לפני אוהל העדות ושמרו משמרתך עד זור לא יקרב אליכם.</p>
<p>For the general implication of this entire passage is that it was said after the rebellion of Korach, who was punished along with all his congregation, and since there was wrath upon the children of Israel because of the dispute over the priesthood, there was a need to establish a future safeguard so that such a destructive matter would never occur again. This is the meaning of “and a stranger shall not draw near again,” etc.</p>	<p>דנהנה ממשמעות כללות פ' זאת הוא לאחר מחלוקת קרח שנענש הוא וכל עדתו שהיה קצף על ב"י בענין מחלוקת על הכהונה הוצרך לתקן הדבר על להבאה שלא יהיה עוד דבר הרע הזה לעולם שזהו שכחוב וזר לא יקרב עוד כו'.</p>
<p>And the explanation of the matter is understood from all of the above, regarding the essential nature of the dispute—that he (Korach) wanted his level in the category of Gevuros to be a level and dimension in and of itself, without being included in the Chassadim.</p>	<p>וביאור הענין מובן מכל הנ"ל בעיקר עניין מחלוקת שרצה לעשוות מדריגתו בבח"י הגבורות בחינה, ומדריגה בפ"ע שלא יוכלו בחסדים,</p>
<p>Therefore Hashem commanded Aharon to correct this, that the opposite of Korach's position should be established—that Aharon and his sons should be primary in all the service of the Sanctuary, that the Chassadim should be the essence, and the Gevuros of the Levi'im should be nullified and included within the Chassadim, according to the law of the Torah, etc., as it rises in the innermost will of the Emanator.</p>	<p>ולזה צוה ה' לאהרן לתקן זה שהיה להיפוך מדעת קרח, והוא שהיה אהרן ובנו עיקר בכל עבודה שבמקדש שהחסדי יהי' עיקר ובבח"י הגבורות דלוים יהיו בטלים ונכללים בחסדים כמשפט התורה כו' כי שעה לה בעצמות רצון המאיצל,</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>As explained above, that the aspect of elevation from Gevuros exists only for the sake of descent and the drawing down of the Chassadim—that the elevation is only for the sake of the descent, in matters of the journeys [of the Mishkan] and in the division of time, etc.</p>	<p>כנ"ל שאין בח' העלה דגבורות רק בשביל ירידת המשכות החסדים דעל' הוא רק בשביל הירידה בענין המסעות ובענין התחלקות הזמן כו'</p>
<p>(לב)</p>	
<p>And as it is stated in the above Zohar passage, that this is the Supernal and Lower Rectification (Tikunna D'ila'ah V'Tata'ah): the meaning of “above and below” refers to Atzilus and Beriah-Yetzirah-Asiyah (BY”A). And as is known, in Atzilus the essential aspect of the rectification is through Ohr and Keilim (light and vessels), that the Gevuros of the Left Side are included within the Right.</p>	<p>וכמ"ש במאמר הזוהר דלעיל שהוא תיקונה דעל' ותתא, פ"י עילא ותתא היינו אצ"י וב"ע וכיודע דבאצ"י עיקר בח' התיקון באו"אי שייהו הגבורות דקו השמאלי נכלל בימין</p>
<p>(Even up to the level of Chochmah and Binah of the Kesser, as is explained elsewhere regarding the four who entered the Pardes, whose intention was to intensify the strength of Chesed within Kesser over the Din, as mentioned above. And this is the meaning of “May the power... be increased,” which is the idea of “May His great Name be blessed,” etc.)</p>	<p>עד בח' הו"ב שבכתר כמ"ש במ"א בענין ד' שנכנסו) לפיד"ס שה' כוונתם להגבר כה החסד שבכתר על הדין כנ"ל, וזהו יגדל נא כה כו' שזו ענין יהא שמי' (ר' בא מברך כו</p>
<p>Through this inclusion, one can draw from the level of Ayin of Chochmah even more, and this is called the Supernal Rectification.</p>	<p>שע"ז יוכל להמשיך מבה' אין דח' יותר ונכל' תיקונא דלעילא,</p>
<p>And therefore the soul-root of Mah clarifies the soul-root of Ben even below, in the worlds of BY”A as well, such that the external forces cannot receive sustenance from the Left Side—that is, the elevation from the aspect of Gevuros. And this is what is called the Lower Rectification.</p>	<p>וזהו שם'ה יברר לב"ן למטה בבי"ע ג"כ שלא יוכל החיצונים לקבל ינוקות מקו השמאלי העלה דבח' הגבורות וזהו שנק' תיקונא דלחתא</p>
<p>Like the covering of Tachash (skins), which guards against the external forces. And furthermore, even the power of elevation—the Gevuros of the Levi'im—must also be through a drawing of Chesed.</p>	<p>וכמו הכסוי דתחash לשמרו מן החיצונים, ולא עוד אלא שגם בח' העלה דגבורות דלויים יהיו ג"כ ע"י המשכת דחסדים</p>
<p>This itself is the elevation of the burning flame (Rishfei Eish) of the Levi'im—that it comes to them from the power of the Chesed of Chochmah, which enables them to rise upward, and not from their own power, in order that the</p>	<p>שזהו גופו של העלה דרשפי אש דלויים יבוא להם מכח החסדי דח' שיוכלו לעלות ולא מצד עצמו כדי שלא יוכל החיצוני' לקבל מבה' חיצונית דגבורות דלויים</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

external forces not be able to receive from the external aspect of the Gevuros of the Levi'im.	
(And this is the reason for “they shall shave all their flesh,” because the external forces can receive from their hair—as [hair] in a woman is considered an ervah [nakedness], etc. Whereas by the Kohanim it is the opposite: “They shall not shave the corners of their beard,” because all supernal holiness and abundant Chassadim are drawn through the hairs of the beard of the Ancient of Days, as it says, “like the precious oil upon the head, descending upon the beard,” etc. And this is the core of Korach’s jealousy, as stated in the Zohar and explained elsewhere in the section on Tzitzis.)	שלוחה א' והעבירותו תער על כל בשרם לפי שהיצני) יכולם לקבל משעורה שליהם כשער באשה ערוה כו", משא"כ הכהנים אדרבה פאת זקנם לא יגלו כו' לפי שככל קדושה העליונה וחסדים הרבנים נמשך בשערות דדקינה דכה"ר כמ"ש כשם הטוב על הראש יורך על הזקן כו', וזה העיקר קנאת קרח כמ"ש בזוהר (ומבואר במ"א בשער היצית).
And thus, by means of all the service of the Levi'im being entirely through the Kohanim, it follows automatically that “a stranger shall not draw near to you”—that the intense Gevuros will not overpower and rise, and there will no longer be wrath upon the Children of Israel as there was through the dispute of Korach and his congregation. And this suffices.	ונמצא שע"ז יהיה כל עבודות הלויים הכל ע"י הכהנים מילא לא יקרב אליכם עוד שלא יתגברו נימוקות גבירות קשות לעלות ולא יהיה עוד קצף על בני"י כמו שהי' ע"י מחלוקת קרח ועדתו וד"ל
(לג)	
And this is [the meaning of] “And Hashem spoke to Aharon: You and your sons with you and the house of your father with you shall bear the iniquity of the Sanctuary”—that is, you and the entire house of your father, the Kohanim, shall be the primary ones in the service of the Sanctuary. This refers to the aspect of drawing down revealed G-dliness through the service of the offerings, as it says soon thereafter: “And you and your sons shall be before the Tent of Testimony”—specifically to offer sacrifices and to perform all services in the Sanctuary.	וזהו וידבר ה' אל אהרן אתה ובניך אתה ובית אביך אתה תשאו את עון הקודש, פ"י אתה וכל בית אביך שהן הכהנים יהיו עיקר בעבודת המקדש שהוא בח"י המשכחות גiley אלקوت ע"י עבודה הקרבות וכמ"ש בסמוך אתה ובניך לפני אוהל העדות דוקא להקריב קרבנות וכל עבודות שבמקדש,

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And as explained above, the Kohanim were also the primary ones in the journeys through the desert: both in the preparation before the travel—covering the vessels of the Mishkan through drawing down encompassing lights (Oros Makifim) to guard from the external forces, as explained above—and also in the actual act of traveling, which involved the elevation performed by the Levi'im; and also after the travel, in the encampment, which is the main aspect—that the ascent was for the sake of the descent specifically.</p>	<p>וכמוואר למעלה שהכהנים היו עיקר גם במסעה שבמדבר בין בהכנה שלפני הנסיעת לכוסות כלוי המשכן בהמשכת אורות מקיפים לשומר מן החיזונים כנ"ל ובין בוגר העלא' הנסיעת עצמה דלוים ואחר הנסיעת שהוא החני' שהוא העיקר דעלי' בשביל ירידת 'דוקא כו'</p>
<p>And therefore, also here in the service of the Sanctuary it says: "You and your sons and the house of your father"—they are the essence, both in the main service and in the preparation before the service. And what follows the main service—that is, the drawing down of revealed G-dliness in the manner of return (Shuv), to be "a pleasing aroma to Hashem," to draw down supernal Chassadim and all supernal holiness—as it says, "And you and your sons shall be before the Tent of Testimony," meaning before and within.</p>	<p>וע"כ גם כאן בעבודת המקדש הוא אומר אתה ובנייך ובית אביך הם העיקר בין בעיקר העבודה ובין בהכנה שלפני העבודה ומה שאחרי בעיקר העבודה הינו המשכת גילי אלקות בבחיה' שוב להיות ריח ניחוח להו' להמשיך החסדים עליונים וכל קדושה עליונה 'וכמ"ש אתה ובנייך לפני אוחל העדות לפני ולפנים כו'</p>
<p>And as for the preparation before the service—this is what it first says: "You and your sons and the house of your father shall bear the iniquity of the Sanctuary." This means: to draw down encompassing lights that will repel and subdue the external forces from the outset, so that they will not be able to approach the holiness, and not damage the supernal lights that are drawn into the Mishkan.</p>	<p>ובין בהכנה שלפני העבודה הוא מ"ש תחילת אתה ובנייך ובית אביך תשאו את עון המקדש פ"י להמשיך אורות מקיפים שדוחי' ומכוונים את כחوت החיזונים בתחילת שלא יכלו לגשת אל הקדוש ולא יפגמו אורות עליונים הנמשכים במשכן,</p>
<p>And this is [the meaning of] "You shall bear the iniquity of the Sanctuary"—that the external forces should not rise. And this depends specifically on the Kohanim, for they alone have the power to bear the iniquity of the Sanctuary, that it not be defiled, since they draw down the encompassing lights of holiness to subdue them.</p>	<p>זהו תשאו את עון המקדש שלא יעלו החיזונים, וזה תלוי בכהנים דוקא שכחם דוקא לשאת את עון המקדש שלא יטמאו מפני שימושיכי אורות מקיפים דקדושה להכניעם.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And He repeated and said again: “You shall bear the iniquity of your priesthood”—that the light of supernal holiness that flows through the Kehunah not be blemished, whose root is in the supreme Rav Chesed (Abundant Kindness) of Abba (Chochmah), from which come the encompassing lights to guard against the external forces.</p>	<p>וזהר וככל לומר תשאו את עון כהונתכם שלא יפגמו או רקיודו עליונה שבכהונת שרשיה בבח"י רב חסד העליון דאבא שם נמשך בח"י המקיפים לשומרה מן החיצוניות,</p>
<p>And just as they were able to cover the holy vessels to guard from the external forces, as explained above, so too they are capable of atoning for the iniquity of a person through the offerings, for “the Kohanim eat, and the owners are atoned,” as is known.</p>	<p>וכמו שהיה ביכולתם לכוסות את כל הקדש לשומר מן החיצוניות כנ"ל וע"כ יש ביכולת הכהנים לכפר על עון האדם ע"י הקרבות דכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים וכיודע,</p>
<p>And likewise, “You shall bear the iniquity of the Sanctuary”—to atone that its sanctity and the sanctity of the Kohanim not be blemished. And therefore it says twice: the iniquity of the Sanctuary itself, and the iniquity of your priesthood—for one is dependent upon the other. And this is sufficient.</p>	<p>וכמ"כ תשאו את עון המקדש לכפר שלא יפגום קדושתו וקדושת הכהני, ולכך כפל ב' פעמי' עון המקדש עצמו ועון כהונתכם דהא בהא תלי' וד"ל</p>
(לד)	
<p>“And also your brethren, the tribe of Levi, the tribe of your father—bring close with you...”—the meaning is that this too is only a secondary matter: that the Levi'im also should be brought close to <i>you</i>; they should be subservient and nullified to <i>you</i> specifically, and should be only in the capacity of servants and ministers to <i>you</i>.</p>	<p>וגם את אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב אתך כו', פ"י וגם זה הוא עניין طفل שלולים ג"כ תקריב אליך שיהיוطفال ובטלי' אליך דוקא ולא יהי רק בח"י משרתים וממשמשים אליך,</p>
<p>As it says, “And they shall join with you and shall serve you”—that is, <i>they shall join</i>, meaning they shall connect and cleave to you in a state of complete integration and self-nullification, with no independent existence whatsoever—just like a servant who is not an independent entity at all, but is entirely absorbed and nullified in serving his master and lord.</p>	<p>וכמ"ש ויללו עליך וישראל פ"י ויללו שיתחברו ויתדבקו בך בבח"י התקללות וביטול שלא יהיה במציאות יש ודבר בפ"ע כלל וכלל, כמו המשרת שאנו דבר בפ"ע רק כלל ובטל בכל עצמותו ורק לשרת לרבו ואדונו,</p>
<p>And this is why He adds here an extra boundary concerning the Levi'im—that they should never again separate to form dissent or division from the Chassadim of Aharon, as Korach and his assembly did. Therefore, He commanded that they be <i>specifically</i> servants to the Kohanim. But <i>you</i></p>	<p>וזהו שהוסיף כאן לגדר בגדר על הלויים שלא יפרדו עוד לבוא במחולקת ופירוד מן החסדים דאהרן כקרח ועדתו וע"כ זההיר שהיה משרתין דוקא לכהנים, אבל אתה ובניך לפניך אהרן העדות ואין ללוים לגשת שם כלל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p><i>and your sons shall be before the Ark of the Testimony, and the Levi'im may not approach there at all.</i></p>	
<p>And this is the reason He gave that the Levi'im should be servants to the Kohanim, when He said: "And they shall guard your watch and the watch of the entire Tent..."—that is, when the Gevurot (severity-energies) of the Levi'im are integrated into the Chassadim of the Kohanim in total nullification, as it says, "And they shall join with you and shall serve you," then there is no possibility of external forces deriving nurture from the intense Gevurot to approach the holiness.</p>	<p>זהו שאמר הטעם לזה שייהו הלוים משרטים לכהנים בامرנו ושמרו משמרתך ומשמרת כל האוהל כי, פ"ז ע"י שהగבורות דלויים יהיו נכללים בהחסדים דכהנים בבח"י ביטול שלם בתכלית כמ"ש וילו עלייך וישראליך או לא יהי שום צד לנייקת החיזונים דגבורות קשות לגשת אל הקודש</p>
<p>For since their root is in the holy Gevurot of the Levi'im, which are now integrated and nullified to <i>you</i>, it follows automatically that there will be excellent protection through the encompassing lights (Orot Makifim) that come via the Kohanim.</p>	<p>מאחר שהשרטם בבח"י גבורות דקדושה דלויים נכללים בביטול אליהם וא"כ מミילא יהי ע"ז שמירה מעולה ע"י המשכחות המקיפי שע"י הכהנים.</p>
<p>And this is [the meaning of] "And they shall guard your watch and the watch of the entire Tent"—this guarding, that no outsider approach the holiness through the surrounding Tent of the Makifim of Chassadim, will be fulfilled <i>by the Levi'im</i>, but only when they are nullified and integrated into the service and ministering.</p>	<p>זהו ושמרו משמרתך ומשמרת כל האוהל שייהי בבח"י השמירה שלא לגשת אל הקודש ע"י אוהל המקיפים דחסדים מותקיים ע"י הלוים דוקא ע"י ביטול והתכללות שלם בבח"י שירות ועובדות</p>
<p>(This refers to when the Levi'im guard the Mishkan from the outside—specifically in the aspect of external service. That is the simple meaning of "They shall guard your watch and the watch of the entire Tent.")</p>	<p>והיינו כאשר הלוים שומרים המשכן מבחוץ בבח"י שירות חיזוניות דוקא, שזהו פ"י פשوط דשמרנו, משמרתך ומשמרת כל האוהל,</p>
<p>But "they shall not come near the vessels of holiness..."—for with the vessels of holiness and the altar, one <i>can</i> cause damage via harsh Gevurot that attach themselves to them. Their service is only the external aspect of guarding from the outside, that no external force approach the Mishkan. On the contrary, it is <i>specifically</i> through the Levi'im that this guarding will occur—when they are secondary and integrated into the Chassadim of the Kohanim.</p>	<p>אבל אל כל ה Kohodsh לא יקרבו כי דבכלי הקודש ומזבח יכולם לפגום באמצעות הגבורות קשות הנאהזים בהם רק עבודה ושירות חיזוניות שהוא לשמר מבחוץ שלא יקרבו חיזוני למשכן אדרבה ע"י הלוים דוקא היה זאת השמירה, ובאופן שייהיו טפלים, ונכללים בחסדים דכהנים דוקא,</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'ו - 1826

<p>Then the encompassing lights of holiness can shine in strength, and the external forces will flee. But if the Levi'im's service and ministering is not in nullification to the Kohanim, then the external forces <i>can</i> derive nurture—because everything is drawn to its source.</p>	<p>ואו יכול אורות המקיפי' דקדושה להoir בתוקפו ויברחו החיצונים, משא"כ אם לא יהיה בחו' שירות ו שימוש זה דלויים בכיטול לכהנים יכולו החיצונים לקביל, שכן דבר נ麝ק לשרשו</p>
<p>(And the analogy for this is observable in Divine fervor—if it is not integrated and nullified into the “Nothingness of Chochmah” in the state of Return (Shuv), there is space for that Divine fervor to branch off into “strange fire” of the Kelipah, like arrogance or heated evil desires, etc.)</p>	<p>ודוגמא לדבר אנו רואים בהתלהבות אלקי' אם לא(יכול ויבוטל בחו' אין דחכ' בחו' שוב יש מקום להסתעף מהתלהבות זו אש זרה דקליפה כמו בסות וחותם תאות רעות כו</p>
(לה)	
<p>And this is what it concludes with: “And a stranger shall not draw near to you.” The meaning is: <i>A stranger shall not draw near to you</i>—this will happen automatically, from every angle. Because through the nullification and complete integration of the holy Gevurot of the Levi'im into the supernal Chassadim of the Kohanim—so completely that through this, “they shall guard your charge,” which is the aspect of supernal Makifim called <i>guarding</i> and <i>the watch of the Tent</i>, as explained above—</p>	<p>זהו שמיים וזר לא יקרב אליכם, פ"י וזר לא יקרב אליכם מילא מכל צד כי ע"י בחו' ביטול והתכללות גבירות דקדושה דלויים בחסדי' עליונים דכהנים בתכלית עד שע"ז ושמרו משמרתך דוקא שהוא בחו' המקיפי' העליונים שנק' שמיר"ה ומשמר"ת כל האוהל, כנ"ל,</p>
<p>it follows automatically that <i>no stranger shall draw near to you</i>, because then there will be no possibility for the external forces—which are called “strangers”—to approach or ascend at all. For they are exceedingly fearful of the supernal Makifim of Chassadim of Abba, which is called <i>the watch of the Tent</i>.</p>	<p>א"כ ע"ז מילא לא יקרב זר אליכם שמיילא לא יהיה שום צד להיות כה ליניקו' החיצונים שנק' זרים להתקרב כלל לעלות גם הם כי יראים מאד מבחי' המקיפי' עליוני' דחסדי' דאבא שנק' משמרת האוהל,</p>
<p>And this is also <i>your watch</i>—because these Makifim are drawn down specifically through the Kohanim. For every <i>guarding</i> is by definition an aspect of Makif, as is known.</p>	<p>והוא ג"כ משמרתך מפני שהמקיפים הללו נ麝ק ע"ז, כהנים דוקא וכל שמירה הוא בחו' מקיף כידוע</p>
<p>And the external forces have no source or ability to draw from the Gevurot of holiness, once the Levi'im have become <i>servants</i> and are integrated into the Chassadim of the Kohanim—being specifically <i>those who guard</i> your charge and the charge of the Tent, as explained above—and this suffices.</p>	<p>ואין לחיצונים יניקה ושרש בגבירות דקדושה. אחר שנעשו הלוים משרתים ונכללו בחסדי' דכהנים להיות' הם דוקא שומרים לשמרתך ומשמרת כל האוהל. כנ"ל וד"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>But if the Levi'im are not completely nullified and subordinate to the Kohanim, then since the Levi'im are rooted in Gevurot, the external forces too can approach the holiness and defile the Mikdash through the refuse of harsh Gevurot. And there will be wrath upon the Children of Israel—just as Korach caused through his dissent when he sought to separate the Levi'im from the Kohanim, as explained above—and this suffices.</p>	<p>משא"כ אם לא היו הלוים בטלים וכפופים. לכהנים בתכליות הררי מפני שהלוים בשרש מבהי' גבורות יכולו גם החיזונים לגש את הקודש ויטמאו את המקדש בפסולת הגבורות הקשות ויהי קצף על בני ישראל כמו שגרם קרה בחלוקת כשרצה להבדיל הלוים מן הכהנים כנ"ל וד"ל.</p>
<p style="text-align: center;">(לו)</p> <p>And this is what it means when it repeats: “And they shall be joined to you and shall keep the charge of the Tent of Meeting for all the service of the Tent,” and then, “and a stranger shall not draw near to you.” That is, it will come about automatically—that a stranger will not be able to approach you—for the reason explained above.</p>	<p>זהו שחרור וכפלו ונלו אלייך ושמרו את משמרת אה"מ לכל עבודת אה"מ ואז זור לא יקרב אליכם, שמיילא יהי כנ' שלא יוכל זור ליקרב אליכם מטעם הנ"ל.</p>
<p>“And they shall keep the charge of the sanctuary and the charge of the altar”—this means that your guarding, through the drawing down of the supernal Makifim, will be upheld automatically through this, in the Sanctuary and the Altar, and there will no longer be wrath upon the Children of Israel—again, for the reason explained above—and this suffices.</p>	<p>ישמרו את משמרת הקודש ואת משמרת המזבח, פי' שיכול השמירה שלכם בהמשכות המקיים עליונים להתקיים מילא ע"ז בקדש ומזבח ולא יהי עוד קצף על בני' מילא מטעם הנ"ל וד"ל.</p>
<p>And thus, two elements are needed for subduing the aspect of the external forces, which are called “a stranger shall not draw near to you”: first, that the Kohanim “bear the iniquity of the sanctuary,” to draw down the Makifim of Chassadim of Abba, as stated at the beginning of the section: “You and your sons [shall bear the iniquity],” etc.; and second, as it says, “And also your brothers, the tribe of Levi, bring near with you,” etc.—that they must be in a state of nullification and integration into the Chassadim.</p>	<p>ונמצא ב' דברים צריך לעניין הכוונה בח' חיזונים שנק' זור לא יקרב אליכם, א' שהכהנים ישאו עון הקודש להמשיך או"מ דחס' דאבא בהתחלה ה' במ"ש אתה ובנך כו', והב' מ"ש וגם את אחיך מטה לוי הקרב אתם כו' שייהו בבח' ביטול והתכללות בחסדים</p>
<p>For if not, the drawing down of the Makifim will not be effective, etc. And this is the meaning of “and they shall keep your charge,” etc., as explained above—and this suffices.</p>	<p>וא"ל לא יועיל המשכנת המקיים כו', זהו ושמרו משמרתך כו' כנ"ל וד"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(לז)	
<p>And behold, this command was repeated a second time, when it says: “And I, behold, I have taken your brethren the Levites from among the Children of Israel; as a gift given to Hashem to perform the service of the Tent of Meeting. And you and your sons with you shall keep your priesthood for everything pertaining to the altar and that which is within the veil—and you shall serve; I have given your priesthood as a service of gift... and the stranger who draws near shall die.”</p>	<p>והנה חוזר כפל מצוה זאת פעם ב' באמרו ואני הנה לךחתי את אחיכם הלוים מתוק בני ישראל לכם מתנה נתונים לה' לעבד עבודת אה"מ אתה ובניך תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח ומבית לפוכת עבוזת מותה כו' עד והזור הקרב יומת,</p>
<p>This means: besides the command to you to bring near your brothers, the tribe of Levi, to serve you—behold, I too have taken the Levites and elevated them, and given them as a gift to you, that they should be fully subsumed and subordinate to you, and through that, they will belong to Hashem to serve. (This is why it first says “given as a gift,” and afterwards “to Hashem,” etc.)</p>	<p>פי' בלבד שהציוויו אליך להקריב אחיך מטה לו' להיות משרתיך לך כו' הנה גם אני לךחתי הלוים והרימוחוי אותם ונתתי אותם מתנה לכם שייהו כלולים וטפילים אליך ועי"ז יהיו לה' לעבד (וזהו שתחילה א' להם מתנה נתונים ואח"כ לה' כו').</p>
<p>And this was firmly established, in order to elevate the Levites from below to above, as it says: “And I, behold, I have taken... and given them as a gift to the Kohanim.” And also, “You shall bring near with you”—meaning that when they are joined to you and serve you, and are integrated into the Chassadim, then the aspect of Makifim of Chassadim will be drawn forth, etc.</p>	<p>וחזק הדבר בזה להיות עלי' לולים מטה למעלה כמ"ש ואני הנה לךחתי ונתנו במתנה לכהנים וגם אתה הקרב אתך שע"י שילוו אליך וישראליך ויכול בחסדי' יומשך בחיי המקיפים דחסדים כו'.</p>
<p>“And the stranger who draws near shall die”—and then, automatically, “the stranger who draws near shall die,” meaning: this adds to what was stated earlier, that “a stranger shall not draw near”—that even if a stranger does draw near, he shall die automatically. That is, he will die on his own.</p>	<p>והזור הקרב יומת, ואז מילא והזור הקרב יומת, פי' בא להוסיף בזה למ"ש תחילה לא יקרב מילא כו' גם אם יקרבزر יומת מילא דימות מילא ממשמע</p>
<p>And the matter is as is known: that the essential breaking (Shevirah) of the vessels of the world of Tohu occurred in the level of SaG of Binah, which is on the left axis—from there come the roots of the Levites who are grasped by aspects of severe judgments (Gevuros Kashos) of the side</p>	<p>והענין הוא כידוע דעתך השבירה דז"מ הי' בבח"י ס"ג דבינה שהוא בכו השמאלי שמשם ראש הלוים שנאחזים בהם בחיי גבו' קשות דק"ג שנק' מות כמ"ש 'רגלי' יורדות מות כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

of impurity (Kelipah), which is called “death,” as it says, “her feet go down to death,” etc.	
(But in the level of Chochmah, which is the light of Abba, there was no breaking at all. Therefore it says, “they shall die but not with wisdom,” and it is written, “and wisdom gives life,” etc., and it is called the “source of life,” etc.—for in it, there is no aspect of death or breaking whatsoever.)	אבל בבחוי הכה' שהוא אור אבא לא הי' שבירה כלל ולזה א' ימותו ולא בחוי וכתי והחוי תחוי כו' וכן מקור חיים כו' שאין שם בחוי מיתה ושבירה כלל
(And the proof is from the matter of afflictions (nega'im), which are caused specifically by the withdrawal of the light of Abba, called “Tzara'as”—closing off the supernal light of Abba—and only the light of Imma remains, and therefore there is drawing to the external forces (Kelipah). Because from Binah, judgments are aroused in her ending, which are severe Gevuros.	וראי' מען הנגעים שהן ע"י הסתלקות אור אבא דוקא שנק' צרעת סגירות דנהורה עילאה דאבא ואני מאיר רק אור אמא ע"כ יש יניקות לנגעי בני אדם דקליפה משומם דבינה ממנה דינין מתערין בסופה שהן גבירות קשות
But when the affliction is brought to the Kohen, whose source is in the light of Abba, he draws from the light of Abba, and automatically the person is purified—for there is no foothold for the external forces there, since there was never any breaking in Chochmah, as above—and this suffices.)	וכשהגע הובא אל הכהן ששרשו מבחוי אור אבא ממשיך מאור אבא ממילא נתהרה לפיו שאין מקום ליניקות החיצונים שם מטעם שלא הי' שבירה בחוי כלל כנ"ל וד"ל
And this can be understood automatically here as well: that the Levites, whose source is only in the light of Imma, if they are not integrated into the Kohanim, who are from the light of Abba, then the external forces can receive nurture.	וירבן זה ממילא כאן שהלויים ששרשם מאור אמא בלבד כאשר לא יוכל בכהנים שהן מאור אבא יוכל החיצונים לקבל יניקה
Therefore, He commanded: “They shall be joined to you,” etc., and again, “as a gift given,” etc.—and then, “the stranger who draws near shall die” automatically, because the stranger, from the side of the Kelipah, will have absolutely no place from which to draw sustenance, as above.	וע"כ צוה וילו אלקיך כי וכפל עוד מתנה נתונים כו' ואז והזר הקרב יומת ממילא לפיו שאין לו לזר דקליפה שום מקום יניקה שם כלל וכלל כנ"ל
And when even the Levites—whose source is in Gevuros—are sweetened in Chassadim, then there is no room at all for the harsh Gevuros to draw sustenance, and the wicked one is already considered dead from the start.	וכאשר גם הלויים ששרשם בגבירות נמתקים בחסדים אין מקום יניקה לגבירות קשות ממילא ימות המת מעיקרא כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ'יו - 1826

As it says, “the death of the wicked is evil,” when only evil remains without any good at all—because there is no way for evil to draw sustenance from good, as is known from the analogy of the leech, etc.—and this suffices.

וכמ"ש תמותת רשע רע כאשר נשאר רק רע לבדו בלי טוב כלל מפני שאין יניקה לרע כלל מן הטוב כיודע במשל העולקה כי' וד"ל.

[NOTE Summary:

This discourse centers on the mystical rationale for the sharp delineation between Kohanim and Levi'im, as emphasized in the aftermath of Korach's rebellion. The Mitteler Rebbe systematically develops a metaphysical framework built on the difference between the sefirotic forces of **Chesed** (loving-kindness) and **Gevurah** (strength, restraint). Kohanim are sourced in **Chesed of Abba**—a quiet, self-nullifying love rooted in Chochmah (wisdom), representing a descending Divine flow. Levi'im, on the other hand, derive from **Gevuros d'Imma**—a fiery, ascending passion born of Binah (understanding).

This difference has massive implications in Divine service:

- The **Kohanim** serve as channels for **hamshachah**—the transmission of Divine light into the world.
- The **Levi'im** perform the function of **ha'ala'ah**—raising the lower realms upward in fiery longing.

However, unmitigated Gevurah is spiritually dangerous. If left independent, it can empower “**external forces**” (**chitzonim**)—those that feed on unbalanced energy. Korach's mistake was attempting to elevate the Gevurah of the Levi'im into an independent role on par with the Chesed of the Kohanim. The result would be spiritual fragmentation and the risk of “strange fire” (**שָׁנָה זָרָה**).

Thus, Hashem's command after Korach's downfall affirms that:

- **Only the Kohanim** may cover the holy vessels (i.e., draw down and guard the light), because their source in **Chesed of Chochmah** gives them the power to create **Makifim (transcendent lights)** that repel impurity.
- **The Levi'im must serve in total subordination**, their fiery role always flowing through the containment of the Kohanic channel. This subordination is not a demotion, but a deeper spiritual integration.

The result is **Tikun Elyon and Tikun Tachton**—upper and lower repair:

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
1826 - ויאמר ה אל אהרן תקפ"ו

- In **Atzilus**, the left side is sweetened in the right;
- In **B'riah-Yetzirah-Asiyah**, the lower realms, this order prevents external forces from drawing power from the holy.

The Mitteler Rebbe concludes by illustrating how this subordination and channeling of the Gevurah through Chesed is the only way to prevent spiritual collapse. This alignment ensures that “**a foreigner shall not draw near**,” and that even if a “foreigner” does attempt to enter, he will be overwhelmed by the Divine presence and perish, not because of active punishment—but because of his total incompatibility with Divine light unshielded.

Practical Takeaway

In our own spiritual lives, we each carry aspects of Levi’im and Kohanim—passionate longing and quiet discipline. The fire of inspiration (Levi) must always be sheathed in the vessel of humility and surrender (Kohen). If we attempt to serve Hashem with raw emotional fervor alone, without structure, guidance, or bittul, we risk burning out—or worse, channeling holiness into egotistical ends.

The safest, holiest path is to root our fiery longing in the cool waters of Torah and Divine wisdom. Let the **Levite within us sing**, but only while serving the **Kohen within us**, who guards the sanctuary with humility and balance.

Chassidic Story

When the Mitteler Rebbe was imprisoned in 1826 under suspicion of spreading subversive religious ideas, his inner composure and deep faith stunned even the Russian interrogators. One official, struck by the Rebbe’s calm spiritual clarity, asked how he could remain so unmoved. The Mitteler Rebbe explained that his soul “does not reside in the prison”—it is engaged in Divine service through Torah and davening, which lifts it above worldly concerns. This reflects the very concept explained in this discourse: when Divine service is anchored in the source of Chesed (as in the Kohanim) and not overwhelmed by uncontained Gevurah (as was Korach’s error), then the “husk” of the world cannot touch or intimidate holiness. His release on 10 Kislev marked a redemptive affirmation of this alignment. (Source: *Toldos Chabad B’Russia HaTzaris*, ch. 11) **END NOTE]**